

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

1917

MAJ

NR. 8

En Bog, som Enhver Spejder vil eje.

Dr. Swett Mardens Førstebog, »Jeg vil fremad« er nu udkommen paa Dansk i 32. Oplag, en Udbredelse, som ingen anden tilsvarende Bog har naaet. »Vi unge Mænd« er en Søsterbog, et Supplement til »Jeg vil fremad« den indprenter og uddyber dennes Lære og vil blive modtaget med Taknemmelighed af de mange Tusinder, der har fundet Opmuntring og Styrkelse og Tro paa egne Evner gennem Læsningen af den og »Hjælp dig selv«.

Denne nye Bog viser Læseren de ubegrænsede Fremtidsmuligheder, som frembyder sig for enhver, der vil fremad. Den viser, at man med Udholdenhed kan naa videre end med stor Begavelse, at Mod kan betyde mere end Talent, at Troen og Viljen kan flytte Bjerger. Den omformer, den vækker de slumrende Kræfter, den fylder med Selvtillid, med Livslust og Karakterstyrke. Den viser de Tiden, hvor taabeligt det er at sløse Tiden hen i tomme Forlystelser og Plank, den hypnotiserer dem til at dybede høje, deres Evner formår.

Den er, med sine mange Eksempler fra fremragende Mænds Livs historier, mere spændende end nogen Roman. Ingen ung Mand vil fornaa at slippe denne Bog, før den er læst til Ende, og da er han ikke ganske den samme som før.

Admiral A. de Richelieu skriver i sit Forord:

Flv. Kultusminister, Provst M. C. B. Nielsen skriver:

Flv. Konsejlspræsident J. C. Christensen skriver:

Forstander for Købmændsskolen skriver:

K. Kristensen-Tange, Langelands Folkehøjskole:

Alle Ens Bekymringer og Ængstelser fejles ud af Sindet! Den kommer med et forunderligt glad og festligt Budskab til os alle.

C. M. Jullin, Højskoleforstander.

Forlaget fortjener Tak for disse energiske og villensporende Bøger. Vor Sag bliver det nu at faa dem ind i alle Hjem. — Køb — læs — anbefal!

Jeg vil ønske, at Dr. Mardens Bog maatte komme enhver ung Mand her i Landet i Hænde.

Min varmeste Tak for »Jeg vil fremad«! Sjældent har en Bog bragt mig den Glæde ved Læsningen, som denne. Jeg vil, hvor jeg kommer, anbefale denne Bog til de Unge.

Den er mere spændende end nogen Roman. Læs den det!

Den vil sikkert kunne være til den største Opmuntring for den fremadstræbende Ungdom . . . jeg anbefaler Ungdommen at læse Bogen.

Det er som en herlig Oplevelse at læse denne Bog.

Der er som en Tanker deri, der maa vække og omforme Læseren. Forlaget fortjener Tak for disse energiske og villensporende Bøger. Vor Sag bliver det nu at faa dem ind i alle Hjem. — Køb — læs — anbefal!

Der er som en Tanker deri, der maa vække og omforme Læseren. Forlaget fortjener Tak for disse energiske og villensporende Bøger. Vor Sag bliver det nu at faa dem ind i alle Hjem. — Køb — læs — anbefal!

„Jeg vil fremad“

32. Oplag.

„Hjælp Dig selv“

10. Oplag.

„Glæde-Magt-Overflod“

10. Oplag.

„Din Tanke-din Skæbne“

8. Oplag.

„Vær glad“

7. Oplag.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.

Enkeltmands Forbindspakker á 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle- og Sportsbrug er uundværlige for enhver Skoleelev.

Forlang Prisliste tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

NØRREGADE 14. — KØBENHAVN K. — TELEFON 5186.

Jeg vasker mig aldrig

med andre Sæber end den ægte Xeroform fra

Worning & Petersen i Vejle.

Prima Chesterfield-Lædermøbler og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN, Strandvej 187. Telef. Helstrup 75.

VOR UNGDOM SPEJDERNES · MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

	Side
Præmiegaade	1
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
Patruljekoncert. Ved B. P.	5
Redningsmænd	6
Telegram fra General Baden-Powell	6
En Sømand fortæller, hvordan man skal vaske i en Lejr. Foss.	7
Vore medicinske Urter. <i>Petersen Koek</i>	8
Haandbold	9
Nattens Toner. <i>Prmlt. P. Skovgaard</i>	10
Kanoture. <i>Prmlt. K. V. Palslev</i>	12
For og Nu. <i>Forfatteren Kai Hoffmann</i>	14
Lys fra Klippen. <i>Alec. G. Pearson</i>	15
Amerikanske Spejdere	16-17
Uganda Troppen	17
Den gamle Spejder fortæller	20
Spejdere:	
Ereerkursuset den 29. Maj 1917. <i>Figespejderchefen</i>	22
Vor Chefs Hjelpe til de vordende norske Kammerater.	22
Fra Ruslands yderste Forposter i Nord. <i>Adjunkt cand. mag. Sofie Petersen</i>	23
Mere om tyske Figespejdere. <i>Aa. H. L.</i>	24
Tropsnyt	25
Utak er Verdens Løn. <i>Estrid Oh</i>	26
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	27
Fra Divisionerne	28
Jeg vil fremad. <i>Torben Frederiksen</i>	30
Den literære Rubrik. <i>Torben Frederiksen</i>	32

Lommeknive, Lommelamper,
Barbermaskiner,
Colgate Sæbe 1 Kr.
KNUD HARILD
HELLERUP Telefon Hellerup 109

Præmiegaade.

Se paa hosstaende Billedet. Det er Aften, og det trækker op til Regn.

Hvad vil du som Patruljefører gøre? Støvlerne glemmes og er pjaskvaade næste Morgen. Hvad gør du ved det?

Løsningerne, — Konvolutten mærkes i et Hjørne: Præmiegaade — indsendes til: »Vor Ungdom«, Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K. inden 26. Maj.

Der udsættes 5 Præmier bestaaende af

Frederik Christensen: Ungdommens Svømmebog.

De to bedste Løsninger paa forrige Maanedes Præmieopgave var indsendt af *Aage Nielsen*, Rolfsvej 7, F. og *Jørgen Schou*, Frisegade 18, Nykøbing Falster.

Aage Nielsen's Besvarelse, der var den bedste, gengives her:

Raven kom langsomt halsende hen over Søen. Pludselig standtede den, da den vejede Aasfuglen, og fortsatte derpaa i hurtigste Tempo. I det øjeblik, da den var kommet i Aasfuglens Spor, just som den balancerede sig paa at kaste sig over Fuglen, kommer Kasilen springende. Raven glemmer ganske Aasfuglen og sætter i et langt Spring efter Kasilen, hvorved Aasfuglen bliver skramet og flyver til Vejs, halsende med Vingerne. Kasilen har imidlertid ogsaa opdaget Raven og sætter afsted i lange Spring for at redde Livet. Raven følger efter, fordi den naar Kasilen, dræber den og slæber den et Stykke borte, hvor den fortæller den. Kun Knoglerne og Skindet bliver tilbage.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31. Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Charlottenlundvej 5, Hellerup, Telf. Hellerup 733 y.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilstræde 45, København.

Prøv

Melba

Cigaretten

Steensens
VEGETARIA
PLANTE-MARGARINE
er altid den bedste

BENDIXENS KURSUS

Købmagergade 63, Telf. Byen 3583
Elevet af begge Køn forberedes til Høfdestrikturen,
Fremmebrevskurset, politiskolisk Afgangskurset, Tilvæ-
kstskolen, Idrættsskolen til Otherskolen.
Program udleveres. Daghold, Aftenhold.
Undervisning i enkelt Sprag
og Høfdestrik på særlig Håndledskoleafdeling.
Moderne Undervisningsplaner.

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt.

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARK,

Bog- og Papirhandel
FIOLSTRÆDE 33 (Hjørnet af Nørrebrold)
Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

A/S. FOTO-AMATØR,

Nørrebrold 64. Telefon Byen 3610
anbefaler sig med alt fotografisk Arbejde,
hurtigst, bedst og billigst.
Spejdere 2% Rabat Spejdere 2% Rabat

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Nørregade 13

Pianoer
Søren Jensen
Bredgade 33
Vesterbrogade 15
Kontant eller
10-12-15 År
i Leasing

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST-HURTIGST-BILLIGST

Diötrich & Taber
Cliché Anstalt

Telefon 12555 Telefon 12556

**NYTORV 11-13
KØBENHAVN.**

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af:
Humber Ltd., Bos-
ton og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

— Hs. Maj. Kongen af England.	— Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Dronningen af England.	— Kongen af Spanien.
— Kongen af Norge.	— Shaken af Persien.
— Dronningen af Norge.	— Sultanen af Marocco.
— Kongen af Italien.	— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

Abonner!

Annoncer!

VOR UNGDOM

Nordens største Ungdomsmagasin

KORPSTURNERINGEN

Valg af Lejrplads.

Hvis I ikke har læst Patrick Mac's Gills Bog: Den røde Horisont, skulde I gøre det. Den vil fortælle jer en lille Smule om, hvad Krig er, og den vil give jer et Indtryk af, at der kan være Forhold i Livet, hvor det er ganske rart at have nogle Erfaringer at øse af fra et forudgaaende LejrLiv — f. Eks. naar man en skønne Dag, midt ude i aaben Mark, faar stukket en Spade og en Økse i Haanden, og det bliver sagt til en: »Saa, vær s'god, gør Dem det nu lidt hyggeligt. De skal blive her det næste halve Aar».

En gammel Spejder vilde formodentlig under saadanne Forhold se sig om og sige til sig selv: »Det var da ogsaa et elendigt Sted! Jeg kunde godt lide at være kommet over til de Træer derovre,« og der vilde formodentlig foresvieve ham noget om, at der havde været Perleoder i hans Liv, hvor han var saa heldigt stillet, at han selv kunde vælge sin Lejrplads.

Et Blik Horisonten rundt vil maaske være tilstrækkeligt til at konstaterer dette: tudegrimt Sted — ikke en Bæk, ikke en Gaard med Vand (og Æg og Mælk) indenfor en Fjerdingsvej — hvad der findes af Træ: i Fjendens Besiddelse.

Han vil ærgerlig tænke paa de

lange Veje, han nu bliver nødt til at gaa for at skaffe sig de Ting, han behøver, og maaske vil han med Vemod sige til sig selv: »Ak, kun som min første Patruljelejr — Stedet valgt med nøjagtig lige saa lidt Omtanke som den Gang».

Naar, naaet saa vidt, er der ingen Grund til at følge ham længere. Vi ved jo nøjagtig, hvad han vil gøre. Om et Øjeblik vil han give sig til at fløjte denne her: »Vi skal flytte, vi skal flytte i Dag« — og saa vil han tage fat paa Arbejdet og gøre sit bedste. Og vi kan gaa bort evig forvissede om, at han nok skal faa noget ud af det.

Men tænk nu en Mand, som overhovedet ikke før havde været ude for noget af den Slags!

Se, Valget af Lejrplads kommer jo i og for sig ikke Turneringen ved. I vil der faa anvist nøjagtig, hvor I skal være, der vil paa Forhaand være sørget for, at I faar en køn Udsigt, og Vand og Brænde og den Slags vil blive bragt lige ind i Huset til jer, akkurat som I kunde være et andet Herskab.

Men som jeg sagde sidst: Det er jo ikke Turneringen alene, dette drejer sig om — og Valg af Lejrplads og Lejrindretning er Ting, der er uadskilleligt forbundne med hinanden.

Derfor, naar I nu ved Lørdag: til Søndags-Ture begynder at træne til Turneringen og Sommerens Lejrudsrykning i Trop, saa tag det hele med. Øv jer — de af jer, der er Patruljeførere og Korporaler — i at finde virkelig gode Lejrpladser.

Det er ikke min Mening med, hvad jeg har sagt ovenfor, at man kun skal tage Hensyn til Bekvemmeligheden; thi saa kunde man lige saa godt blive hjemme i sin Kakeklovnskrog; men der skal tages et rimeligt Hensyn til den. Naar vi rykker ud i Lejr, ønsker vi ikke at slæbe hele Byen med, vi vil netop bort fra den. Vi vil ud, — »ud til Bølgens Sang i Stranden.« — Vi vil ovenpaa de graa Hverdage (dem vi iøvrigt aldeles ikke foragter) have det, der er vor Del af Livets Poesi, men derfor er en Fjerdingvej alligevel en Fjerdingvej og en Dragt Brænde vejer ikke mindre af den Grund. Vi ved saa godt, at der er sværmeriske Naturen, der ikke kan se Digt og Virkelighed gennem det samme Par Brillen. De slaar sig til Taals med, at en Udsigt er køn, og saa skræder de Haalen paa et Glasskaar, naar de sætter sig for at se paa den. Vi ønsker ikke at øge disse Folks Tal. Vi kan godt blive begejstrede, men vi bliver ikke svimle af Begejstring.

Der er et Par Ting til, man skal tage med i Betragtning, naar man vælger sin Lejrplads. Den skal ligge i Læ, den skal have rigeligt med Sol, Jordbunden skal være tør, (derfor ikke paa Eng eller under Træer); og ligger den ved en Fjord, saa saa højt oppe, at den gaar fri af Taasgen. Der skal være gode og farefri Badeforhold, og man skal have Lov til at være der.

Hvis jeg var Tropsfører, vilde jeg kalde mine Patruljeførere og

Korporaler sammen og give dem en Ordre som denne:

»Troppen rykker i Lørdag-Søndagslejr den 19.—20. ds. med alle 4 Patruljer (23 Mand!).

I reknoscerer hver for sig (Patruljefører og Korporal sammen), en Lejrplads indenfor en Afstand af 2 Mil.

Den 6. ds. afleverer I hver en Beretning med Skitse over den Lejrplads, I vil foreslaa.

Af Beretningen og Skitsen skal fremgaa:

- 1) Lejrens nøjagtige Beliggenhed, samt Forslag til: Teltpladser, Kogeplads, Vaskested og Latrin.
- 2) Ejerens Navn — hans Betingelser.
- 3) Hvor der faas ordentligt Drikkevand (Afstand).
- 4) Hvor der faas Brænde og Gren til Lejrarbejder (Afst. event. Pris).
- 5) Hvad der forefindes til Udstopning af Madrasser; hvor det faas (event. Pris).
- 6) Hvor der faas Mælk og Kartofler (Afstand, Pris).
- 7) Hvad der giver Lejren Læ.
- 8) Jordbundens Beskaffenhed.
- 9) Badeforholdenes Beskaffenhed — eventuelt om der kan skaffes en Baad til Badevagt (Pris).

Den 13. ds. cykler vi alle 9 rundt til de 4 Lejrpladser og ser paa dem.

Ved Udrykningen den 19. ds. benyttes den bedste. Den Patrulje, der har fundet den, faar 25 Points paa Troops-Rekordlisten.»

Desværre, jeg er ikke Tropsfører og maa give Afkald paa alle de dermed forbundne Glæder!

Lejrindretning.

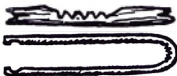
Vi befinder os paa en Lejrplads, der er saa vidunderlig, at ingen menneskelig Magt — nu da vi er paa vor egen Boldgade — vil kunne rive os løs fra den de første Par Dage.

Vi er straks paa det rene med dette, og vi vil indrette os herefter og søge at skaffe os selv nogle af de smaa Udenomsbekvemmeligheder, der øger den primitive Mands Glæde ved Livet, disse Snurrepibrier, som ogsaa vore Stenalderføddere i sin Tid har gaaet og puslet med.

Ikke sandt — det er rart at have en Tang, saa man uden at brænde Fingrene eller splitte Ilden kan tage sin Tinske op af Gløderne, inden den helt er smeltet. Det ender jo alligevel med, at man taber et eller andet i Ilden. Bliver det ikke Skeen, bliver det Flæsket paa Panden.

Tænk hvilken Stolthed denne Tangs Opfinder maa have følt den første Gang, han reddede noget med den.

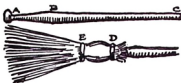
Tangen ser saaledes ud. Den er

lavet af en 2—3 cm tyk, grøn Gren. Man faar den til at bøje sig ved at give den 4—5 Indsnit paa Midten og lægge denne Del af den over Gløderne.

Eller hvilken Glæde tror I ikke, Opfinderen af denne Kost har følt, den første Søndag han slap for at pille Lejrens spredte Halmstraa op med Fingrene.

(NB. En Lejr fejles nuomstunder ogsaa om Hverdagen).

Og hvad mener I om Feltkomfuret! Husker I den Len-Ovn, de engelske Spejdere lavede ind i Brinken paa Kalo? Der var ikke den Ting, man ikke kunde lave i den (Det skulde da lige være Blodbudding). Jeg husker tydelig den Mand, der havde lavet den. Han veg ikke fra den en hel Dag. Han vogtede paa den med skinsyge Blikke, akkurat som det kunde have været en Balsinklination, og naar han troede, ingen saa det, sad han paa en Sten og stirrede ufravendt og forælsket paa den. Den var det rigest ligst værd.

Der er mange Ting, man kan lave for at gøre Livet i en Lejr mere tiltrækkende, mere bekvemt, — Teltbelysning, Affaldshuller, Latrin, Kølekælder, gode Sengesteder osv., ja Børde, Bænke og Stole om man vil. Hvor meget man vil lave, afhænger naturligvis af, hvor længe man bliver paa Stedet.

I dette Tilfælde er det paa Forhaand givet, at man vil »ligge stille« i 3 Dage, og at man vil anvende nøjagtig 6 Timer paa at indrette sig saa godt som muligt. Resten af Tiden skal bruges til andre Ting.

Spørgsmaalet bliver nu: Hvilke Ting skal man lave? Og hvordan skal man lave disse?

Da det er jeres Opgave at finde ud af dette, skal jeg indskrænke mig til at bemærke — at det Materiale, I vil kunne paaregne at fore-

finde, vil være, hvad der plejer at findes, hvor der er Skov og Strand her i Landet, og at jeg vilde betragte det som en daarlig Løsning af Spørgsmaalet, om en Patrulje anvendte de 6 Timer til at lave en Liggehal til Patruljeføreren. Hvad I end laver, saa husk dette:

Lad Forberedningerne først og fremmest gælde Orden og Hygiejne, saa det lille Samfund, en Patrulje i Lejr udgør, kan befinde sig vel, tænk dernæst paa de Ting, der kan lette jer Arbejdet og Tilværelsen, og vælg i alle Tilfælde saa enkle og simple Løsninger paa Spørgsmaalene som muligt. Sky som Pesten alt, hvad der er kompliceret og snedigt.

Madlavning.

Som det fremgaar af Propositionerne, er Opgaven denne: i den kortest mulige Tid at fremstille 2 Retter almindelig, veltillavet Mad til hele Patruljen. Det er med andre Ord den samme simple Opgave, en Patrulje Dag for Dag stilles Ansigt til Ansigt med under Lejrforhold.

Da »almindelig Mad« imidlertid er et meget vagt Begreb, og jeg ikke ser nogen Grund til, at I skal pleje hele Kogebøger igennem, vil jeg hellere med det samme give jer den nøjagtige Opgave:

I vil komme til at stege noget Kød, koge Kartofler og bage Pandekager. (Dejen hertil skal I selv lave).

Jeg nærer ingen Tvivl om, at I vil forstaa, at I ikke kan leve af Bøf og Pandekager i 9 Dage i Træk, og at det netop paa en Vanddrelser er godt at kunne lave lidt af hvert, da man her ikke altid selv er Herre over, hvad man kan faa af spiseligt.

Løvrigt er der ingen Anledning

PATRULJEKONCERT

Paa dansk ved P. B.

Patruljeføreren:

Vi gaar ej og praler af Mod og Forstand,
vi ved godt, en Dreng er endnu ej en Mand,
men vi vil, man skal se, hvad vi kan —

Alle: Lad os komme til-Patruljen!
(der sløjtes)

Patruljeføreren:

Vi tror ej, vor Idret er Leg kun og Skæmt,
men svigter os Heldet og narrer os slemt,
en Spejder blir aldrig af Modgang forstømt —

Alle: Paa'en-igen-Patruljen!
(alle lægger Armene over kors og ser voldsomt besluttede ud)

Patruljeføreren:

Og ser vi, at Hjælp gøres nødigt et Sted,
saa møder vi Knægte i sluttet Gelered,
for hvor der er Arbejde, der maa vi med —

Alle: Her-er-en-Haand-Patruljen!
(hver især rækker Haanden frem)

Patruljeføreren:

Vi kalder paa Glæden, den svigter os ej,
vort Smil spreder Sol overalt paa vor Vej,
og gør selv den tungeste Gang til en Leg —

Alle: Godt-Humør-Patruljen!
(alle slaar et mægtigt Smil op)

til at gaa nærmere ind paa, hvordan den og den Ret tilberedes.

Det er den Slags, man spørger sin Dame om under en Borddans, og det vilde være at berøve Emnet noget af sin Charmé at behandle det her.

Hvad I derimod skal lægge Mærke til, er dette:

Kogekar er bedre til Lejrbrug end Kasseroller. Man kan sætte dem over Ilden, hænge dem over den og begrave dem under den — alt efter hvad man har Brug for — og Laagene paa dem slutter saa tæt, at de holder paa Varmen og hindrer Røg og Aske i at komme i Maden. Kogekarrene skal helst være lave og brede, saa koger de hurtigere og pakker bekvemmere.

Det er én Ting, — men hvad der er Hovedsagen, naar man vil lave Mad, er at fremstille et ordentligt Glødebaal. Husk det: man laver Mad over Gløder. Intet Menneske kan lave ordentlig Mad over et flammende og rygende Baal. Man skal have tørre Kviste og Gløder ved Haanden til at regulere Varmen med. Der skal være noget, man kan stille sine Pander paa, saa de kan staa lige, og man maa kunne hænge sine Kedler over Ilden.

Den praktiske Fremgangsmaade er den, at tænde Ild op og hænge en Kedel Vand over i samme Øjeblik, man begynder at slaas Lejr. Gør man det, vil man have Gløder og varmt Vand, naar man skal til at lave Maden, og saa tager det hele kun et Øjeblik.

Underholdning ved Lejrbaal.

Aftenens Lejrbaal vil altid i en Lejr være en af Dagens Begivenheder. Og der behøver aldeles ikke at være noget specielt paa Færden, for at dette skal være Tilfældet — alene det at sidde ved Baalet

en stille Sommeraften, at faa sig en Passiar med en Kammerat, at stirre ind i Ilden eller udover Fjorden, eller lytte til Vennen, der siddende i Teltaabningen tolker sit Hjemlands vemodige Melodier paa Ocarinoen, er noget af en Begivenhed.

Men en Gang imellem trænger man, som I siger, til noget med lidt mere »Tju og bang i«, og saa er det, man griber til særlige Foranstaltninger og laver »stort Lejrbaale«, og der er ingen Grænse for, hvad man saa kan lave — Lejraavis — Fakkeltog — Patruljekoncerter — Elverpige dans i Maaneskin — De-

klamation, Sang, Musik — Bryllups optog fra Sandwich-Øerne — Frisluftskomedie. Forlystelserne strækker sig fra Markedslejerne — »Ita liänische Nächten, Feenhaftige Beleuchtung, Wunderbaren Gondolenfarthen« (en Pram med en osen) de Fakkeltog — til den højeste Kunst, og det er ganske afhængig af Deltagerne selv, hvad der kan faas ud af dem.

Men naturligvis, naar man først er i Lejren, er det for sent at komme i Tanker om, at man en Gang er stødt paa et Heltedrapa, der egentlig passede godt til Lejligheden — med mindre man da

selv i en Fart kan smøre et lignende ned.

Det er den Slags, man skal have tænkt lidt paa i Forvejen, og her byder der sig en smuk Lejlighed til Konkurrence mellem Patruljerne.

Jeg fandt forleden en Patruljekoncert i et gammelt Nr. af »The Scout«, Jeg giver jer den her (S. 5) blot som et Eksempel paa, hvad en Patrulje kan finde paa.

Plumbers

Harald Schren.

Redningsmænd

Tropsassistent Svend Jeppesen, som vi omtalte i sidste Nr., har faaet tildelt *Selvkorset* for sin kække Daad.

Vi bringer her et Billede af Svend Jeppesen (til højre) og af Harald Schren, tidligere omtalt i »V. U.« (til venstre).

Vinteren har vist, at der gives raske Spejdere, der ikke alene vil hjælpe men ogsaa kan hjælpe. Og hvad nytter det, at Viljen er aldrig saa god, naar man ikke er i Stand til at gennemføre, hvad man vill

Svend Jeppesen.

General Baden-Powell fyldte d. 22. Febr. 1917 treds Aar. I den Anledning sendte Korps et Lyknskningstelegram til Baden-Powell; og vi bringer her en Tak til alle danske Spejdere.

Dear Sir,

Would you kindly convey to the Boy Scouts of Denmark my cordial thanks for their very kind telegram of good wishes and congratulations which I received yesterday.

I greatly appreciate the good feeling that prompted this message.

With my best wishes for good Scouting,

Believe me, Yours truly,

Robert Baden-Powell

En Sømand fortæller, hvordan man skal vaske i en Lejr!

Linned.

Jeg har ofte tænkt paa, hvor praktisk det var, om vi selv lærte at vaske vort Tøj, naar vi ligger i Lejr. Det er dog rart at faa rent Tøj paa, og i særlig Grad i en Lejr, hvor man maaske har marcheret flere Mil i Løbet af Dagen og er gennemvaad af Sved, naar endelig Lejren skal slaas op ved Aftenstide.

I modsat Fald maa man have saa meget rent Tøj med, at det er uoverkommeligt for én at slæbe det, — naa, lære at vaske maa man altsaa, og jeg begav mig ombord paa en af Marinens Skibe, for at faa en gammel Baadsmænd i Tale, som jo maa være Fagmand paa dette Omraade.

Jeg træffer en ældre Sømand og giver mig i Snak med ham og udvikler mine Planer for ham og fortæller ham lidt om disse Spejdere, som han jo nok kender lidt til.

Imidlertid lover han at give mig nogle Oplysninger, og idet jeg forklarer ham, hvad det særlig drejer sig om, sætter han sig ned paa en omvendt Spand og faar sin Shag-pibe tændt.

»Naa, det skal dreje sig om Linned og Uldtøj i al Almindelig» hed« siger han, »ja, det er i Grun-

den meget simpelt at vaske, men de unge kludrer alligevel altid i det i Begyndelsen, saa De maa lade dem øve sig, inden de rykker i Lejr. Se, der er jo ogsaa flere Maader at vaske Tøjet paa, saadan som f. Eks. Husmødrene, der koger deres Linnedtøj; det kender vi slet ikke til, og det behøver de heller ikke. Tøjet har maaske nok godt af det, men Tiden er knap ombord, og der kan gaa halve Aar imellem, vi faar vort Tøj køgt. Natten før De skal vaske, bør Linnedtøjet lægges i Blød i en Balje Vand; i dette kan opløses lidt Soda eller Ammoniak. Men husk paa, at det farvede Tøj ikke maa lægges i Blød, naar der er opløst Soda eller Ammoniak i Vandet, da Farven derved ødelægges.

Næste Morgen begynder Vasken, og til denne maa De anvende almindelig Grønsæbe eller Stang-sæbe, af hvilket det første dog anbefales.

Vaskningen af Tøjet foregaar paa den Maade, at man til det grovere Linned anvender en almindelig Skurebørste, hvorimod man til det finere kun maa anvende Hænderne. Saasnart man har sikret sig, at Tøjet er vasket helt rent, skylles det i et nyt Hold Vand. Her ombord bruger vi Saltvand, da der skal spares; det har kun den Ulempe at Tøjet tørrer lidt langsommere.

Efter denne Opskylning vrides Tøjet i Hænderne saa kraftigt som muligt.

»Men hvordan faar De Tøjet strøget«, indskyder jeg.

»Det er meget let« forsætter Sømanden, »for den Slags Luksus bruges ikke ombord; inden Tøjet bliver hængt til Tørring, glatter vi det ud med Haanden og strækker det lidt, det er alt hvad det faar«.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Isolator Flasker

Holder Indholdet
varmt i 24 Timer;
koldt i flere Dage.

1/4 Liter Kr. 1.50
1/2 » » 2.00

Rygsække

Af grønt Ravndug,
Kr. 1.50, 2.00, 2.50, 3.00.
Bedre Kvalitet og Forarbejdning,
Kr. 3.50, 4.00, 5.00, 6.50.

Uldtøj.

»Ja, jeg har nu givet Dem lidt Besked paa, hvordan De kan vaske deres Skjorter og den Slags Ting; men De vil maaske ogsaa vide, hvordan Deres Uldtrøje og Strømper skal vaskes.

»Ja Tak» svarer jeg, »for svedige bliver vi jo let, og Strømper vil vi ogsaa gerne skifte, især naar vi er paa Vandrejse».

»Ja ser De, det første, jeg gør opmærksom paa, er, at Uldtøj ikke maa lægges i Blød som Linnedet, men skal vaskes med det samme. Det vaskes paa samme Maade som Linnedet med grøn Sæbe, men kan jo ikke taale at blive skuret. Desuden maa der aldrig kommes Soda i Vandet til Uldtøj. Det vrides ligeledes, og hænges derefter til Tørring.»

Telte.

»Men hvorledes skal vi selv vaske vore Telte?» spørger jeg Sømanden. »Ja, det maa jo gøres paa samme Maade, som vi vasker Sejle; læg det først i Blød et Døgns Tid i Vand, hvor der er opløst Grønsæbe eller Soda, skrup det derefter med Skurebørsten, og det kan der jo godt være flere om, da Teltet kan bredes ud paa et Gulv; derefter skylles det, vrides og hænges til Tørring.»

»Men kan De sige mig, om der er noget at gøre ved et Telt, der er jordslaaet?»

»Nej, svarer Sømanden bestemt, »et jordslaaet Telt er og bliver evigt jordslaaet, og intet kan hjælpe, hverken kinesisk Rensning el. lign. Det »jordslaaede« er nemlig opstaaet ved, at Lærredet er blevet rullet sammen, mens det var fugtig, der er saa blevet muggent og Muggen er trængt ind i selve Lærredet, det kan der ikke hjælpes paa«.

»Jeg takker Dem for de Oplysninger, De har givet mig, og vi vil nu gaa i Gang med selv at vaske Tøjet i Lejr«.

Den gamle Sømand rejser sig og lover altid at være ved Haanden med Raad, naar vi har Brug for dem, thi det glæder ham, at der nu er danske Drenge, der lærer at staa paa egne Ben og ikke bliver flasket op hjemmefra.

Foss.

Vore medicinske Urter.

Is og Sne har dækket alle Planter, men under det hvide Tæppe slumrede de, og i disse Maanedre vil de atter lokke os med deres Skønhed og Duft.

En Mængde af vore vilde Planter har vi uvurderlig Nytte af, idet en Del af dem er taget i Brug af Lægevidenskaben, og mange af os staar i Taknemlighedsgæld til Urter, som vi har regnet eller regner for værdiløst Ukrudt. Danmarks Forbrug af medicinske Urter er i Følge Statistiken under normale Forhold ca. 80.000 Kr., men da man vanskeligt faar Urterne fra Udlandet nu under Krigen, er disse steget meget betydeligt i Pris, saa man nu mindst maa fordoble denne Sum. En stor Del af disse Penge kunde blive her i Landet, og man vilde desuden hjælpe med til at fremskaffe den saare nødvendige Medicin, hvis man gav sig til at indsamle en Del af de vilde Urter, der gør stor lige udenfor vor egen Dør.

Folkeligt Forlag, Randers, udgav i Foraaret 1916 et Hefte »Vore medicinske Planter«, der er en populær Vejledning til at indsamle og behandle en Del Urter. Endvidere modtog Forlaget gennem hele Aaret de i Heftet nævnte Urter og betalte dem med temmelig gode Friser, og trods den regnfulde Sommer var det ikke saa faa Urter, der indsendtes. Folk indsendte først en lille Prøve, paa hvilken vi gav vort Tilbud, og som Regel indsendte de derefter noget mere. For at man kan danne sig et Skøn over Betalingen af Arbejdet med at indsamle Urterne, skal vi herved nævne Aaret 1916's Friser paa en Del af disse. Perikum betales med

64, Bukkeblade 80, Malurt 48, Arnika («Gammelmand», »Guld-blomme«, »Volverleje«) 180, Kamilla 160, Kommen 96 og Ulvefod 320 Øre pr. kg. Priserne for 1917 vil i hvert Fald ikke blive mindre, saa man vil kunne forstaa, at det godt kan betale sig at indsamle og indsende Urterne til Forlaget, som ogsaa agter at modtage disse i 1917. Foruden de ovenfor nævnte er der jo mange andre Urter, der bruges til Medicin, f. Eks. Brændenælde, Felfod, Gyvel, Nellikeroed, Kalmus, Enebær, Hyld, o.s.v.

Vi mener, det er en Sag, som særlig vil interessere vore Spejdere, idet man foruden det rent pekuniære Udbytte ogsaa erhverver sig Færdighed i Botanik, da man jo for at kunne kende de rigtige Urter maa lære en Mængde andre at kende.

For at faa det bedst mulige Udbytte af Indsamlingerne maa man snarest sætte sig ind i det for omtalte Heftes Indhold, så man kan straks, naar Planterne begynder at komme frem, kan kende disse og ved, hvorledes de skal behandles. Hefterne faas i enhver Boghandler for 60 Øre, men for at de særlig kan komme ud blandt vore Spejdere, vil enhver Spejder indtil 1. Juni d. A. kunne faa Hefet ved at indsende 35 Øre i Frimærker til Folkeligt Forlag, Randers, men man maa bemærke, at man er Spejder.

Forlaget er iøvrigt til Tjeneste med enhver Oplysning angaaende denne Sag.

Folkeligt Forlag, Randers,
P. Petersen Kock.

HAAND-

Det er mærkværdigt, at Fodbolden ikke hører med til almindelig Lejrudrustning.

Eller skyldes det, at der ikke kan stables gode Spillere nok paa Benene i en Lejr, saa at de »spiller gode, ikke gidere spille med de andre?

Næstes kan det jo ikke, at det ikke er alle givet at lære at spille Fodbold. Men »Kuglens« kan ogsaa benyttes til et andet Spil, »Haandbold«, som Kaptajn Holger Nielsen har bragt frem. Her er det ikke Benene alene, det kommer an paa; her maa man bruge Armene og hele Kroppen, om man har Lyst.

Banens Størrelse retter sig efter Forholdene, dog ikke over 50x75 m. De to lange Grænse-linier, som markeres i Endepunkterne med Stave eller Grene, kaldes »Sidelinierne«. De to korte »Maallinierne«. Maallet, som er midt paa Maallinierne, bestaar af to lodrette Stænger med 3 m indbyrdes Afstand, forbundne med en Tverstang 2 m over Jorden.

Parallelt med Maallinien i c. 4 m Afstand fra denne og lige ud for Maallet afmærkes paa Jorden en Linie, »Frigrænse«; fra dennes Endepunkter trækkes Linier vinkelret ind paa Maallinien, saaledes at de rammer 2 m udenfor de lodrette Stænger. Nu er Banen i Orden.

Spillerens Antal er 11 paa hvert Parti, dog kan der være færre eller flere. Opstillingen er som ved Fodbold. Mellem de to Rækker Angrebsspillere skal der være 5 m.

Maalmanden alene har Ret til at sparke til Bolden, medens alle de andre Spillere ikke forstodt maa røre den med Ben eller Fødder.

Ved Lodtrækning afgøres det, hvor de to Partier skal have »Maale«.

Efter at Spillerne ved et Fløjtesignal har indtaget deres Plads (i Retstilling), giver Dommeren Bolden i Spil ved at kaste den ind paa Midten af Banen. Før Bolden har rørt Jorden, maa ingen Spiller forlade sin Plads. Det gælder nu om — ved Hjælp af Hænder, Arme, Hoved og Overkrop — at føre Bolden

fra Spiller til Modspiller nærmere og nærmere mod Modstanders Maal og om muligt føre den igennem dette.

Naar Halvdelen af Spilletiden er forbi, bytter Partierne Maal. Ved Haandboldkampe spilles højst 25 Minutter fra hvert Maal. Det Parti, der efter endt Spilletid har gjort det største Antal Maal, er Sejrherre.

Indkast. Naar Bolden har overskredet en Sidelinie, skal en af Modpartiet »give den i Spil« igen. Dette udføres ved, at han med begge Hænder kaster Bolden lodret ned mod Jorden, og derpaa — naar Bolden er i Opspring — med knyttet Haand slaar den ind paa Spillepladsen i hvilken Retning, han ønsker. Han skal staa med den ene Fod paa Spillesiden, den anden uden for denne, naar han »giver Bolden i Spil«. Før end en anden Spiller har berørt Bolden, maa han ikke røre den igen. Dette sidste gælder ogsaa, dersom han ikke rammer Bolden i første Opspring. Han maa ikke give »Bolden i Spil« ved at gribe den med begge Hænder og kaste den ind paa Spillepladsen; sker dette, gives der Modpartiet et Frikast.

Maalkast og Hjørnekast svarer ganske til »Maalspark« og »Hjørnespark« ved Fodbold. Bolden gives her i Spil som beskrevet ovenover. Ved Maalspark skal Modpartiets Spillere være udenfor Frigrænse, og Frikast, der svarer til »Frispark«, samt ved Indkast og Hjørnekast maa ingen være Bolden nærmere end 4 m.

Der gøres Maal ved at kaste Bolden ind imellem de lodrette Stænger og under den vandrette Stang. Efter et

BOLD

Maal gives der op fra Midten af Banen af Dommeren.

Under Spillet maa ingen Spiller opholde sig inden for Modpartiets Frigrænse, med mindre Bolden befinder sig indenfor denne. Sker det, at en Spiller modtager Bolden indenfor Modpartiets Frigrænse af en af sit eget Partis Spillere, kan der ved Raabet »Grænse« forlanges et Frikast, der udføres fra Maallet.

Strøfkast kan tages fra hvilket som helst Punkt 6 m fra Maallinien, og alle andre Spillere skal være mindst 3 m bag Bolden. Der maa gerne gøres Maal paa Strøfkast, ikke paa Frikast, men den Spiller, der kaster, maa ikke efter røre Bolden, før end en anden af Spillerne har rørt den.

Det er ikke tilladt forsætligt at berøre Bolden med Ben eller Fødder. (Sker dette for en Spiller, tilkendes Modpartiet paa Forlangende et »Frikast«, der udføres paa det Sted af Banen, hvor Forseelsen blev begaaet, og det foregaar paa samme Maade som de øvrige Indkast). Dog maa Maalmanden inden for den Halvdel af Spillepladsen, der er hans Maal nærmest — bruge Benene og Fødderne til Forsvar af Maalet.

Der kan ikke gøres Maal ved at flere Spillere slutter sig sammen om Bolden og voldsomt søger at føre den gennem Maalet. I saa Tilfælde kan Dommeren standse Spillet, hvad han ogsaa skal gøre, hvis flere er faldet og liggende kæmper om Bolden.

Derimod maa Spillerne gerne stoppe eller fastholde den Spiller, der har Bolden, ved at slutte om hans Legeme (dog ikke om Halsen) med Arme og Hænder, ligesom det er tilladt ved Stød paa eller Træk i Bolden at søge at vriste den fra en Modstander, men at fastholde en Deltager i hans Tøj er forbudt og kan straffes med et Frikast for Modpartiet. Naar en Modstander har kastet Bolden, maa han ikke fastholdes længere.

Spillerne maa erindre, at det ikke er tilladt at sparke til Bolden, en Vanske-

lighed, som Begynderen stadig maa være opmærksom paa; han maa øve sig i med én Haand og med begge Hænder at kunne gribe, fange og fastholde Bolden, selv om den bliver sendt til ham fra lang Afstand, ligesom han ved et Slag med Haanden til den i Flugten maa lære at kunne sende den i rigtig Retning og i den ønskede Afstand. Ogsaa med Hovedet har man Løb at ramme Bolden, og heri kan opnaas nogen Sikkerhed.

Som I ser, er det et Spil, som alle straks kan deltage i; men givet er det,

at det Hold vinder, som hurtigst lærer sig S sammenspillets smaa Finesser.

En Haandboldkamp giver Anledning til mange overraskende Situationer og er netop en Sport for raske og stærke Drengene, som ikke er bange for at gaa paa Livet løs. Det er vel derfor, at det med stor Iver dyrkes i Amerika og England. Ja i Amerika har det ganske taget Luven fra Fodbold.

Tag en Fodbold med i Lejren til Sommer, og I skal se, den bliver snart lige saa uundværlig som jeres Kogegrej.

dige Sang, som vi kender fra Byen, hvor den i Aften- eller Morgentimerne istemmer sin Jubelsang fra en Gav, fra Toppen af Flagstangen eller et højt Træ. Men vi kender ikke Sangen helt, den er friere, friskere, rigere — nu tier den; men fra en anden Kant svarer en lignende Sang blot svagere paa Grund af Afstanden — Det er Droslerne, der istemmer deres Sang, den som at alle vore Fuglerøster passer bedst til den danske Aftenstemning, eller dog til den paa Øerne. Natstergalen er næsten for ihærdig og skingrende, den trænger til at høres paa nogen Afstand, men da er den ogsaa bedaarende. — Vi faar den at høre nede i Krattet ved Engen; der tager den fat med sit Væld af Toner, som den mestrer saa fuldkomment. Der er flere, — vi hører dem kappes, — og hver især lægger rigere Tonefyldte og kraftigere Foredrag i Sangen; de kan saaledes holde ud det meste af Natten.

NATTENS TONER

AF P. SKOVGAARD

Der er blevet tyst i Lejren ovenpaa Dagens Tummel, og man staar i Smaagrupper, smaasnakker og nyder den stille Aften og Udsigten over Engene ved Foden af Bakkeskraaningen. Over bag Granerne mod Vest skinner Aftenhimlen matgylden, men Farven gaar jævnt gennem mattere, mere og mere

blaa Toner, over i det dybviolette Tusmørke, der stjæler sig frem fra Øst. — Over fra Grantoppene toner pludseligt nogle prøvende Strofer af en klar, melodisk Fuglerøst, der toner mere og mere igennem, medens vi staar og lytter. Noget i Sangen minder os om Solsortens dybe, højtidelige, næsten sørgmo-

Sangdroslens Kuld.

Ringduens Kuld.

Engang jeg laa i Lejr og saa ud over Engene i Aftenskumringen, hørte jeg en Lyd derudefra, en underlig dyb, svirrende Lyd, der kom igen med Mellemrum. Jeg gik efter Lyden lige ned mod Engen, men dernede lød den snart hist snart her, og det blev mig klart, at den kom fra Luften og frembragtes af en Fugl, der fløj omkring. Det var Hørsegogen, den dobbelte Bekkasin, der boltrede sig i Luften over os og med sine dirrende Svingfjer frembragte den brummende Lyd.

Er Vejret skyet, maaske med lidt mild Regn, kan Natten byde paa Toner af en hel anden Art. Træfuglenes Skarer med susende Vingeslag og med deres mangeartede Rejse-signaler, hvorved hver enkelt Art holder sammen i det store Tog. Gyv-Gyv lyder det fra Luften, det er Sortænderne, der drager over, og det er vel nok dem, man hører allerhyppigst, eller Spovens Pøsy veksler med Præstekravens Rry-Rry eller Rylens rryrryrry. Ogsaa Hættemaagens Latter eller Vibens kendte Stemme kan skelnes; ind imellem lyder mange ukendte Stemmer, underlige uforklarlige Lyde, Nattens Gaader. Snart er det Småaflokket, der passerer, snart synes det at være en Strøm af Fugle, en Hærskare, som vi kan følge gennem Øret; vi kan høre de enkelte Stemmer nærme sig, blive tydelige, afstige og forsvinde og saadan stadig; vi ser det hele Tog for vort indre Øje. — Men vi maa til Ro, for Morgentimerne har meget at byde paa, hele Fuglekorets Opvaagnen og dets jublende Hyldelse til den genfødte Dag, og vi maa tidligt op, før Reveillen, helst Kl. 3.

Nattergalen er oppe før vi; nede i Krattet synger den løs, som om den vilde, at alle de andre Stem-

mer skal glemmes for dens ene; men vi lytter og hører et sitrende Væld af Toner fra Rørskoven i Kanten af Søen. Rørsangeren og Sivsangeren skelnes let, naar man kender deres Sang, og andre af deres nære Slægtninge, men Beskrivelse af Sangen slaar ikke til, den maa opleves, og saa sidder den fast. Snart stiger Lærken op fra Marken nedenfor Lejren og hæver sig paa dirrende Vinger kvidrende op, til den forsvinder i Morgenlyset. En Flok Stære kommer brusende, sætter sig i en Trætop og kvidrer i Munden paa hverandre, saa alt det smukke i Stærrens Sang smelter bort i en Ristlen, og kun de skarpe Driyu og Tilve skærer igennem det hele. Havde vi været lidt tidligere paa Færde i Gaar Aften, kunde vi have hørt en lignende Musik fra Rørskoven, da Stærerne forsamlede sig til Nattesæde.

Nu tager Ringduen fat med sin indsmigrende Kurren; nogle mener, at den siger: »Det er Synd at skyde Skovduer«, men det er der jo for Resten heller ingen, der tænker paa — paa denne Aarstid —!

Der er Jubel overalt i Naturen, hver Fugl har sin Rede at værne, sin Rede at fryde sig over og sin rugende Mage at underholde fra det tidlige Gry til Aften. Ser man

en Fuglere, kan man i og for sig godt fatte, at Fuglen deri ser en Skat; se Sangdroslens Rede med de himmelblaa Æg med sorte Prikker, eller Nattergalens glatte chokoladefarvede »Marmorperler«. En saadan Rede er i Skønhed fuldt paa Højde med noget Perlesmykke, og Værdien stiger jo, naar vi tænker paa det Kuld, som snart skal bryde Skallen, og det er sikkert det, Droslen og de andre Sangere drømmer om og jubler over, og vi bør fryde os med dem over det Kuld, som til næste Aar skal fylde Mark og Skov med de jublende Toner. Men ikke alle tænker saa langt — for Ægsamlere er Fuglens Kuld kun de smukke Skaller, en Skat og Pryd for hans Samling, for dem, der kan se saadan paa det og ikke har Øre for Fuglens Toner eller maaske ikke har hørt dem i den Fylde, vi nu kender dem i.

At kalde det Nattens Toner er egentlig forkert, men ved en underlig Begrebsforvirring regnes de Dagstimer dog hyppigt med til Natten, der soves bort, og det er dog dem, der byder mest Sundhed, størst Rigdom paa Indtryk og Nydelser, men ganske vist ikke groft materielle, som det forlanges af de Mennesker, der foretrækker Droslen under Navn af Kramsfugl serveret i en veltillavet Postej.

FUGLE fra alle Verdensdele.

Stort, smukt Lager. Glasvasker.
Fisk og Vandplanter.
Fugle og alle Arter Rekkebær

L. Sønksen,
Lars Bjørnstræde 12. Telef. Byen 1060 x

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Den Forgyltde Støve

har det største Lager af
Prima plakkede

Fedt-lædersstøvler

43 BØRGERGÅDE
WALDHOFFENBLAD 43

Leverandør til Hæren.

Før og Nu

Af

Forfatteren Kai Hoffmann

En Ven af »Vor Ungdom« har — for snart ikke saa kort Tid siden — anmodet mig om et Bidrag til Spejdernes Magasin. Hvorfor har jeg ikke skrevet det forlængst? Jeg ved ialfald, at Mangel paa Sympati for Spejderne er ikke Grunden. Men det er jo slet ikke let at skrive noget, som er et fuldt Udtryk for, hvad man føler — som er egnet til at vække Genklang hos de unge Mænd. Hvilke Ord skal jeg tale til Spejderne? Hvad har jeg at fortælle dem? Foreløbig ved jeg kun at fortælle dem om én, der aldrig har været Spejder — om mig selv. Det er kun en Beretning — og nogle Betragtninger.

Jeg — der er en Søn og Sønnesøn af Officerer — er vokset op i en udpræget »civil« Tid. En Militærperson var en »Militarist«. En Sportsmand var en »Sportsidiot«. Man var interesseret i aandelige Spørgsmaal. Men Sansen for Friluftsliv var dengang ikke udviklet. Disciplinen indskrænkede sig for Børnenes vedkommende til, at de skulde høre efter i Timen — og ikke maa tæsse paa Legepladsen! — al anden Slags Disciplin var foragtet som »Rekrutvæsen«. Fysisk Træning dyrkedes kun af nogle faa Fanatikere. Gymnastiktimen var en Skandale — den undervisende Sergeant (der ikke havde Rang med de andre Lærere) saa sit Fag sjoflet og kunde intet udrette. Der læstes aabenlyst Lektier rundt om i Salen, de tre Fjerdedele af Klas-

sen undlod aldrig demonstrativt at rive Snoren ned, naar de havde Højdespring, eller, naar de skulde springe over Hesten, at blive hængende paa dens Ryg i en krampagtig Omfavnelse. Man satte en Ære i ikke at kunne hæve sig én Gang op i Skraastangen.

Til min Ros maa jeg sige, at jeg hørte til den — ikke tidssvarende — Fjerdedel. Men Demoralisationens Aand undgik næppe nogen helt.

I fri Luft kunde man naturligvis røre sig, som man vilde. Men der var intet rigtigt Fællesskab — man kunde finde en Klike, eller man var ganske ene om Markerne og Stranden. Jeg husker nogle Foraarsskumringer paa Frederiksberg, hvor vi legede Røvere og Soldater, en 20—30 Stykker var vi vel. Men af disse uforglemmelige Festsfæfner var der kun meget faa. —

Jeg er Spejderfader — og jeg tilstaa, at jeg misunder mine Drenge. Jeg synes, de er unge i en god Tid. Mere Fællesskab, mere Organisation og Korpsaand — det synes jeg er en Gevinst. Jeg tilstaa, at jeg overhovedet finder, at den Opdragelse af Drenge, som er den bedste, er den, som har et vist militærisk Tilsnit. En vis Træning i Naturen — Førere og Mennige — Uniformering. Saadan skal jo Drenge ha' det.

Jeg har — særlig i Øjeblikket, hvor Krigen først og fremmest fornemmes som en stor Rædsel — inge-

ensomhelst Grund til at forherlige Krigen. Jeg — der ikke selv har været Soldat — tør heller ikke udtales mig om de formentlig gode Sider ved Soldateruddannelsen — rent borgerligt og menneskeligt set. At den almindelige Værnepligt ogsaa, borgerligt og menneskeligt set, har vist sig at have daarlige Sider, kan jo ikke skjules. Men jeg tror og mener, at Drenge — Mænd, der endnu ikke er blevet Mand — skal vokse op, ikke som en isoleret Ener, men som En i en Flok. Han er fuld af Primitivitet og Fortid; der er i ham en Jæger og en Kriger, en Stifinder og en Æventyrer. Saadan skal han vokse op — sammen med de andre, under den samme Krigerlov, som i Oldtidens Klan.

Formaalet med Spejderlivet er jo kun — udtrykt i Hverdagstale — at det skal være fornøjeligt og sundt. Drengene skal hærdes — men ikke som Spartas Drenge. De skal for Guds Skyld ikke eksalteres op til Cooperske Helte. Selvfølgelig ikke. Maadehold, Maadehold. Spejderlivet skal gøre dem friske og stærke, skal gøre dem til Mennesker, som er til Gavn, til Værn, til Pryd for deres Land. Dette er Alvoren, bag Munterheden og Morskaben. Dette er Grænsen for Maadeholdet.

Spejderne maa aldrig glemme, at deres Strabadser — der maa ske i Øjeblikket kan synes dem drøje nok — kun er en Forsmag paa,

hvad Mænd kan lide og har lidt, de maa — mens de erhverver sig de røde Kinder og de tykke Lægger, som deres Forældre er saa glade ved — erindre, at alt dette dog kun er noget foreløbigt og relativt ringe — at Spejderlivets dybeste Værdi hverken bestaar i, at det er »formøjeligt« eller i, at det er »sundt«. Spejderlivet er en Linje, som standser ved et vist Punkt. Men i Forlængelsen af Linjen ligger Æventyret og Heroismen. Po-

larfarens Slædetog gennem den evige Sne. Skyttegravens Martyrer og Helte. Den, der ikke ser disse Syner, er ikke Spejder. Spejderen ser dem, skønt han tier derom. —

Da jeg var Dreng, havde vi Baegrene. Men vi kunde ikke rigtig leve vore Drømme. Denne Tids Drengene har ganske anderledes Lejlighed til at føle sig i Kontakt med Tilværelsens Magter. Maatte de finde Førere og Lederel

Fyrtaarnet blev bygget, havde den været en stadig Fare for Skibene; der stod en Kædel om den grundet paa de tallose Strandere.

»Der er jo ingen Taage, saa selv om det er saa mørkt som i Aften, maa det da kunne lyse igennem. Noget galt er der paa Færde; det er vel blot Lampen, der er i Uorden, man kan jo daarlighat tænke sig, at de begge er syge,« mente Tom.

»Vi maa hellere undersøge det, man kan jo ikke vide, hvor galt det er fat,« foreslog Georg. »Lad os stille derud og forhøre, om der er noget, vi kan hjælpe dem med. Hvis da ikke —«

»Du ser nu altid saa sort paa altinge, afbrød Tom ham. »Du med dit: »Hvis ikke!« — tror du, de begge ligger døde eller er deserterede? Naa, men lad os bare sejle derud.«

Meteor var en sødygtig Baad, saa det gik raskt fremad. Det store, graa Taarn skød frem af Natten og tegnede sig kæmpemæssig stort for Drengene nede i Baaden. Men intet Lys; intet der tydede paa Liv inde i Kolossen.

Ingen af Drengene sagde noget, de tænkte begge det samme, at en Ulykke havde ramt Beboerne af Taarnet.

Den Del af Klippen, der ragede op af Vandet, var glat, men en halv Kilometer ude var det et Rev under Vandet, ujævn og takket, som kunde sønder-slids Bunden paa ethvert Skib, der stødte paa det.

Landingspladsen var paa den læ Side af Klippen, og Meteor løb i smult Vand ind til Broen. Sejlet blev taget ned, og Tom sprang i Land og fastgjorde Fortøjningen.

Pludseligt brød et vildt Skrig frem fra det stille Taarn.

»Hvad kan det være?« udbød Tom rystet. »Var det fra et Menneske?«

»Ja — det tror jeg — det maa det være,« svarede Georg, der kunde mærke Hjertet banke mod sine Ribben. »Det var som en Blanding af Skrig og Lat-ter. Kom, vi maa tage os sammen. Det nytter jo ikke at staa her.«

»Ja,« sagde Tom. »En Spejder maa jo ikke være bange, men sommetider kan han ikke lade være at være det.«

Døren var ikke laaset, saa de kunde gaa lige ned i det nederste Rum. Det var fuldstændigt mørkt.

»Tænd en Tændstik,« sagde Georg. »Her maa jo være en Lygte.«

Lyset fra Klippen

AF ALEC. G. PEARSON

I Mørket.

»Følger du mig ikke et Stykke paa Vej?« spurgte Tom sin Kammerat, Georg.

»Er du bange, fordi det er mørkt? Den er jo ikke mere end otte!« lo Georg.

»Nej, men der er jo tre Fjerdingsvej, og der er saa pløret i Faaredalens.«

»Godt, saa sejler jeg dig et Stykke, men vi maa »lugte« os frem, for vi kan ikke se ret langt i det Vejr. Hjælp mig saa med Masten.«

De hørte begge til Bæver-Patrujen, som bestod af Drengene, der boede langt fra hinanden, saa de var kun samlede en Gang om Maanedene.

Tom og Georg, der boede blot tre Fjerdingsvej fra hinanden, mødtes

derimod ofte, og Mødestedet var Lennox Slugten, hvor Georgs Sejlbaad laa. De forstod begge at behandle en Baad, og snart var Masten rejst og Sejlene sat.

Tom stødte fra Land og kravlede ind over Stævnen. Georg sad ved Roret, og snart gled »Meteor« — det var Baadens Navn — hurtigt gennem det smule Vand ud mod det aabne Hav.

Bugten var en halv Kilometer lang, snæver og omgivet af Klipper, saa det er fortaaleligt nok, at paa en Nat som denne var der ravende mørkt i Slugten. Tom laa ude i Forstavnen og holdt skarpt Udkig, da der var en Klippe midt i Løbet, som de maatte undgaa, og den stak kun nogle faa Tommer over Vandet ved Højvande.

»Bagbords Ror!« raabte Tom pludseligt. »Hurtigt, hurtigt! — Man kan ikke se den forbiastede Klippe, før man er lige ved den. Vi smøg lige op ad den, men det er lige saa godt som en Kilometer Vand imellem.«

Fem Minutter senere var Meteor klar af Slugten, og idet den stod ud paa aabne Sea, »næjede den for Seene«, idet et Sprøj stød ind over Stævnen.

Tom fik det hele over sig og rystede sig som en Hund.

»Det kalder man at have Held med sig,« knurrede han. »Hvis — Halløj!«

»Hvad er nu løs?« spurgte Georg. »Der er intet Lys fra »Klippen«, fra Fyrtaarnet!« svarede Tom.

»Naa saa sandt, det er der heller ikke,« udbød Georg. »Der er noget galt paa Færde.«

»Klippen« laa en Mil fra Land og stak lodret op af det dybe Vand. Indtil

AMERIKANSKE SPEJDERE

Som I ser af hosstaaende Kort, er Antallet af Spejdertruppe i Amerika anseeligt. Ifølge Korpsets Meddelelser fandtes der d. 31. Decb. 1915 ialt 182.622 Medlemmer af Spejderkorpsen; heraf er de 143.782 Spejdere, medens 38.840 voksne fungerer som Tropsaad og Tropsførere, hvilke sidste — ialt 7067 — leder de 7375 Troppe (den ameri-

kanske Spejderbog er udkommet i 620.000 Eksemplarer). — I »National Council« er *Vicepræsident: William H. Taft*, *Ex-Vicepræsident: Theodore Roosevelt*.

Men det er jo ikke Antallet af Spejdere alene, der betyder noget; det er Spejdernes Dygtighed. Og det maa man lade de amerikanske Spejdere, at de er i Besiddelse af stor Færdighed i alle Grene indenfor Sporten. Allerede som Spejdere viser de den Dygtighed og Ihærdighed, som har gjort det amerikanske Folk til et af Verdens største og dygtigste Folk. Derovre kan man ikke klare sig med halv Viden og halv Dygtighed.

Naturligvis træder der ogsaa Folk ind i amerikanske Virksomheder, som ikke vil yde noget; de bliver hurtigt løbet træet, de sakker agter ud; den Slags er der ikke Brug for. Der er ogsaa dem, der følger med; de klarer den lige. Men de Folk, der er Brug for, er dem, der fører Løbet an, der yder noget ekstra.

Og som det gaar i Livet senere hen, saaledes gaar det ogsaa Troppene derovre. Der er mange, der træder ind, fordi de tror, at det er det rene Leg. — som at spille Top — de forsvinder snart, de Folk. Det viser sig, at den Slags

kommer der aarligt et godt Tusind af. Men der er Masser, der holder ud. 143.782 er stort Tal. Og der er mange af disse, der ikke nøjes med lige at følge med (2. og 1. Klasses Spejdere) det fremgaar tydeligt af, at der i 1915 blev tildelt 11.976 Dygtighedsmærker. I samme Aar blev der tildelt 31 Medaljer for rask Optræden, hvor Spejderen selv havde været i Livsfare.

Overalt forstaaer de amerikanske Spejdere at gøre sig nyttige. For Eksempel assisterede Spejderne ved Rednings- og Hjelpearbejde, da Byen Orange, blev hjemløst af en Orkan, hvorved flere Hundreder af FAMILIER blev hjemløse og mistede alle Ejendele. Byens Handelsstand skriver derom i et Brev til Hovedkvarteret bl. a., at Spejderne: »have been the backbone of our relief work... we want to say, that we are proud of them«.

Paa Spejdernes rent legemlige Færdighed er Billedet med Plankeværket en Prøve. Jeg gad se den Patrulje, der kan komme saa hurtigt over. For den ene er kommet bort, er den næste halvvejs oppe. Se paa Billedet med Størekasserne; det viser da en Patruljes Foretagsomhed for at skaffe Penge til Lejturen. — Lær af de amerikanske Spejdere, at det gælder ikke om at følge med, det gælder om at gaa foran. Man maa være et Hestehoved foran alle de andre, ellers er man ikke Nummer 1.

UGANDA TROPPEN
(AFRIKA)

Det siges saa ofte, at der er Spejdere over hele Jorden, og det er sandt nok. Se blot her, hvor vi har et Fotografi af to Negerspejdere.

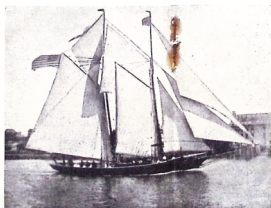
Det er en hollandsk Fører, som i Uganda har dannet en Tropp paa 70 Spejdere. Disse Spejders Fædre bor i »Kraale«, disse ejendommelige Samlinger af Negechytter, saa for de Spejdere er Lejrlivet altsaa Dagligkost.

De er meget ivrige, og navnlig ved Øvelserne i Terrænet viser de stor Færdighed. Her kommer de yldes skarpe Sanser dem til Gode.

Og hvem af os andre forstaaer at bruge vore fem Sanser? Luk engang Øjnene og læg Mærke til, hvor lidt din Følesans er værd.

Et Blokhus
som
amerikanske
Spejdere
har bygget.

Et Skib,
der tilhører
en af
Søspejder-
troppene
i Amerika.

Tom strøg en Tændstik, men i næste Øjeblik havde han tabt den paa Gulvet, for det første, der mødte hans Blik, var et kirchvidt Ansigt, der stirede frem af Mørket.

»Hvem der? hvem der?« spurgte en svag Stemme fra Mørket. Spørgsmaalet gled over i en Stønnen, som om den talende led frygtelige Smerter.

Tom strøg en ny Tændstik, fik Øje paa en Lygte og tændte den. Alt laa i en Forvirring. Værelset var øjensynligt et Oplagrums, men Kasser og Tønder laa væltet mellem hinanden, som havde der fundet en Kamp Sted.

En Mand sad paa Gulvet med Ryggen mod Væggen, og Spejderne genkendte ham som en af de to, der passer Fyret. Han var dødbleg og halvt bevidstløs; hans Skjorte var plettet med Blod ved den højre Skulder.

»Sander, kender De os ikke?« spurgte Georg. »det er Tom og Georg. Vi er kommet for at forhøre, hvorfor Lyset ikke brænder. Vent lidt, skal De saa noget Vand, saa kan de sige os, hvordan vi skal hjælpe Dem.«

Tom havde allerede fyldt et Krus med Vand og holdt det nu hen til den syges Læber. Sander drak det i et Drag.

»Det var godt, I kom,« sagde han, »saa kan I tage tilbage efter Hjælp. I er i Fare her, jeg er haardt saaret, ser I nok,« han pegede paa sin Skulder. »En Kugle. — Jeg kan ikke gøre noget — ikke signalere. — Det er lige alt det, jeg kan holde Tankerne samlet. — Det er et Under, at han ikke har dræbt mig.«

»Hvem?« spurgte Georg.

»Min Kammerat. Han er oppe i et af de øverste Rum, og han bander og sværger paa, at Fyret ikke skal lyse fra Klippen, førend han har set »Maud« sidde fast paa Revet.«

»Maud« udbrød Tom, »det er jo Baronens Skib.«

»Ja, og det kommer forbi i Aften. Hvis det ikke bliver advaret mod Fa-ren — Han tav og løftede sin rystende Haand. »Her! Det er Mikael, min Kam-
merat.«

Atter hørte Drengene det ubygge- lige Skrig.

»Han kommer ned,« hviskede Georg. »Jeg kan høre Fodtrin paa Trappen. Hvorfor opfører han sig som en gal?«

»Fordi han er gal,« svarede Sander. »Og han har faaet fat paa en ladt Rif-

fel, som han har brugt een Gang og vel bruger igen.«

Lyssignalet.

Tom blæste Lygten ud og fjernede med Georgs Hjælp Stigen, der førte op til Rummene ovenover. Da Pladsen i Taarnet er knap, er der nemlig i hvert Gulv en Lem, hvorfra en Stige gaar ned til Rummet underne.

»Han har ikke noget at sige efter, og vil han ned, saa han falde berned. Og nu til det næste,« sagde Tom. »Er Lanterne i Orden, Sander?«

»Ja, men hvordan vil du komme derop? Da jeg saa hvordan det var fat med Mikael, var min første Tanke at saa Lanterne. Men han var mig for hurtig. Vi havde en haard Kamp, og det lykkedes mig at faa ham slynget væk, men han greb Riflen og sendte mig en Kugle i Skulderen. Han behersker alle de øverste Rum nu og vil skyde enhver ned, der nærmer sig Lanterne. Jeg vilde selv gøre et Forsøg paa det, for det er jo min Pligt, men jeg er for afkræftet af Blodtabet. Det er ikke rigtigt af jer, Drengene, at risikere det.«

Da han holdt op med at tale, led to skarpe Knald oppe fra efterfulgt af en Lyd af Træ, der splintres.

»Baaden!« raabte Georg og sprang mod Døren.

Tom greb ham i Armen og forhin-drede ham i at komme ud.

»Paa dog paa,« hviskede han. »Han har skudt ud af Vinduet, og han skyder dig jo, hvis han faar Øje paa dig. Kan du se, hvad Skade der er sket?«

»Ja, jeg kan se lige ned i Baaden. Begge Skud er gaaet lige gennem Bunden. Minut sprøjter ind, den synker om faa Minutter. Tom, se der!«

Han pegede mod Vest, hvor Master-lanterner blev synlige.

»Det er »Maud« udbrød Tom.

»Det er det sikkest,« mente Sander.

»Den maa være her ved denne Tid; og de kigger nu forgesves efter Fyrets vejledende Lys.«

»Var nu blot Baaden i Orden, kunde vi være sejlet ud og advaret dem,« sagde Georg.

»Vi maa op til Lanterne paa en eller anden Maade,« erklærede Tom. »Vent et Øjeblik.«

Han lagde sig ned paa alle fire og gav sig til at kravle ud paa Klippen helt inde langs Taarnet.

Paa den modsatte Side af Taarnet hang et Reb ned fra Balkonen om Lanternehuset. Det var et svært Reb, og han hev kraftigt i det for at forsvive sig om, at det sad godt fast. Saa krob han tilbage til Døren igen.

»Hvorfor hænger det Reb ned fra Balkonen?« spurgte han Sander.

»Vi bruger det til at hejse Olie-tonderne op med,« svarede Sander, »i Stedet for at slæbe dem op ad Stigerne.«

»Saa kan jeg jo komme op den Vej. Rebet maa sagtens kunne bære.«

»Gør det ikke,« udbrød Sander, »det er halvtreds Fod —«

»Aah, jeg klatter som et Egen,« forsikrede Tom. »I hvert Fald, derop skal jeg. Jeg kan se »Maud« Sidelanterner nu, saa den kan ikke være mere end en halv Mills Vej borte, og den styrer lige ned mod Revet. Der er ikke et Minut at spilde. Hold den gales Opmærksomhed fangen, Georg. Hvis du kan.«

De to Spejdere trykkede hinandens Hænder i Tavshed; her var ikke Tid til mange Ord. Saa kravlede Tom igen paa alle fire rundt langs Taarnet, fik fat i Rebet og begyndte sin farefulde Klating. Det var færligt at se Grunde. For det første, fordi den gale Mand kunde faa Øje paa ham og prøve at

skyde ham. For det andet fordi Rebets svingede i den stærke Vind, saa at det krævede betydelig Nerve- og Kraftanstrengelse at klatre saa højt.

Men den modige Spejder havde ikke Tanke for sin egen Fare. Hans eneste Angst var, at han ikke skulde naa at tænde Lanternen i rette Tid, til at dens Straaler kunde advare Folkene ombord paa »Maud«.

Hans Arme smertede, saa at han næppe kunde løfte dem, da han havde klatret tre Fjerdedele af Vejen. Rebets svingede voldsomt; det var et vanskeligt Arbejde, end han havde troet.

»Jeg skal naa det,« stønnede han, »jeg skal naa det!«

Og han naaede op.

Da han var kravlet over Rækværket langs Balkonen, faldt han stønnende om. Men han var straks paa Benene igen.

Et hurtigt Blik ud mod Skibet viste ham, at det var næppe en Fjerdingvej væk. Paa mindre end fem Minutter vilde det staa fast paa Revet, hvis han ikke fik tændt Lyset. Der var en stærk Strøm paa denne Del af Kysten, som vilde drive Skibet mod Klipperne.

Faa Trin ned, og han var i Kuplen med dens Glassider. Han strøg en Tændstik, den blussede op, og et Raab af Fortvivlelse kom over hans Læber.

Vægerne var blevet fjærnet fra Lanternen!

Han stirrede hjælpeløst omkring, men lige som Tændstikken var ved at brænde ned, fik han Øje paa en Haandlygte i en Krog. Tom snappede den, og saa, at den var fyldt med Olie.

»Nu klarer vi den,« udbrod han.

I Løbet af et Sekund fik han Lygten tændt og var ude paa Balkonen. Han var en god Signalør, og uden at spilde Tid med »at gøre opmærksom« sendte han det internationale Signal J. D. som betyder: »De er i Fare«. Alle Skibsofficerer kender dette Signal uden at se i Særligheds, og Tom havde kun sig naleret det tre Gange, da en Lygte blev svinget fra Kommandobroen til Tegn paa, at det var forstaaet. Samtidigt blev Roret paa »Maud« lagt haardt om, saa den svingede skarpt og stod ud til Søs. Den kunde ikke have været et Sten kast fra Revet, da den svingede.

Der kom et Signal: »Hvad er der i Vejen med Fyret?«, og Tom fik lige Tid til at svare: »Hjælp«, da et vildt

Raab og Knaldet fra en Riffel nedefra det mellemste Rum i Taarnet mindede ham om den Fare, der stadig truede ham og hans Kammerat.

»Paa paa, Tom!« lod Georgs Stemme op til ham. »Mikael kommer op efter dig!«

Tom hørte tunge Fodtrin paa Trappen. Da han vendte sig om, saa han Hoved og Skuldre af den gale Mand komme op gennem Lugen. Han havde en Riffel i Haanden, som han stak op; men hans Stilling tillod ham ikke at bruge den.

Spejderen skyndte sig at udnytte denne Fordel; han greb fat i Riffellobet og med et rask Vrid satte han sig i Besiddelse af Riflen. Han kastede den straks i Vandet.

»Din Djævel,« brølede Mikael, »siganalerede du til dem derude«. Pludselig, forsvandt han, og Tom hørte hans Legeme falde mod Gulvet nedenunder. »Tag et Reb med ned,« raabte Georg op, »saa binder vi ham.«

Men der var ingen Brug for Reb, for da Tom kom ned — han tog Lygten med — var Mikael bevidstløs. Han havde slaaet Hovedet mod en jernstang, da han faldt ned.

»Han gættede, at du var deroppe,« stønnede Georg, »og efter at have skudt efter mig, kravlede han op ad Stigen. Jeg løb op efter ham og fik fat i Fodderne paa ham, lige da du vred Riflen fra ham. Saa veltede jeg ham ned, og — jeg haaber ikke, han er død, Tom.«

Han stirrede ængstelig paa den bløge, ubevogtelige Skikkelse paa Gulvet.

»Nej, han er kun bevidstløs. Vi maa hellere binde ham, inden han kommer til sig selv.«

»Stakkels Fyr,« sagde Georg, »han kan dog ikke gøre for det. Hvad mon der dog har gjort ham sindssyg?«

De fik snart Resten at vide om »Fyr« taarnets Mysterium, for som Svar paa Toms Signal: »Hjælp,« kom en Baad fra »Maud« med Baronen ombord.

Da han hørte Spejdernes Beretning,

sagde han, »Mikael husker jeg godt. Han var tidligere Kvartermester paa »Maud«, og jeg maatte afskedige ham af Grunde, jeg ikke her skal komme ind paa.«

»Mikael har altid været en hævn-gærrig Natur, og jeg var ikke glad ved at faa ham til Medhjælper for et Par Maanedes siden,« indskød Sander. »I Timevis vilde han ikke veksle et Ord med mig, men sad rugende over en »Uret,« som var blevet gjort ham. Den Slags ender altid i Sindssygdом.«

»Naa, lad mig tage Fyren ombord,« sagde Baronen. »saa kan vi se, hvad der kan gøres ved ham. Han maa vel paa en eller anden Klink. Men vi maa have Fyret i Orden igen, saa jeg lader et Par af mine Folk blive her, og De maa tage med Iug, Sander, at Deres Saar kan blive forbundet. I to Spejdere, han stod imellem dem med en Haand paa en Skulder af hver,« i maa ogsaa tage med mig, saa skal jeg køre jer hjem i min Motor, naar vi kommer i Land. Jeres Forældre er sikkert ængstelige for jer, og I trænger vel ogsaa til lidt Afstemsad.«

»De Dreng,« sagde Sander senere i Fortrolighed til Baronen, »de er af den rigtige Slags. Det er den Slags, der bliver til Mænd.«

Bæver-Patrujen fik en trofast Ven i Baronen, og mangen god Lejr blev holdt paa hans Jord.

Georg og Tom har nu en ny »Meteore«, som Baronen forærede dem i Stedet for den gamle, som var blevet stærkt beskadiget af Klipperne, da den sank den Aften. Det er den hurtigste Sejler paa den Del af Kysten, og de to Spejdere er forlængst saa dygtige som nogen Søspejder.

TELTE vundet imprægneret
Teltlugt
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

TELEFON 5596

GRUNDLAGT 1873

CHRISTIAN THORSEN, ØSTERGADE 23

MAGASIN FOR ELEGANT

BØRNE-KONFEKTION FOR PIGER OG DRENGE

I STORT UDVALG

Den gamle Spejder fortæller.

Spørger du en Gadedreng, om han kan lave Baal, siger han: Ja, skønt han aldrig har prøvet det. Spørger du en anden Klasses Spejder, siger ogsaa han: Ja, skønt han skal bruge en hel Avis, Solskin, tørt Brænde og to Tændstikker.

Spørger du en gammel Spejder, siger han: »Tjah, som Regel gaar det jo.«

Det er nemlig en meget stor Kunst at kunne gøre det under alle Forhold. Jeg har set en Spejder tænde Baal i Snevej; det havde regnet i flere Dage, og han befandt sig i Nærheden af en Mose. Men han fik alligevel varm Te, den Afs ten.

Under saadanne Forhold vilde mange Spejdere uden den rigtige Spejderaand gaa til Køjs uden Te; »man kan jo klare sig med Brød«. Vi var engang et større Parti, Spejdere og Ikke-Spejdere, som ved Nattetid vadede over en Elv. Vi var naturligvis dyngvaade, og saa skulde det Uheld indtræffe, at Regnen begyndte at øse ned, lige da vi var kommet over paa den anden Side Elven. Vi maatte skyndsomt slaa Lejr, at ikke Jordbunden

skulde blive vaad, og efter dette kolde Arbejde — havde der været et Termometer i de Egne, havde det holdt sig paa de beskedne smaa Tal — skulde Aftensmaden indtages. Knap en halv Time efter Lejrslagningen kunde man se, hvilke Telte der var beboet af Spejdere. De Steder blev der spist varm Konserves; ved de andre Telte gravede man Kødet ud af stiv Sovs og stivt Fedt!

Ganske vist, Brændet (frisk Dværgbirk) var ikke blevet vaadt endnu. Men jeg har ligget i Lejr i ti Dages Regn, og hver Morgen — det gik paa Tur — blev en sendt ud for at tænde Baal. Spejderen, der skulde ud den tiende Dag (det var Forretningsførereren for »V. U.«) kom slæbende hjem med et helt Fyrretræ. Alt nedfaldent Brænde var vaadt, men paa sin halvtimelange Eftersøgning havde han fundet et udgaaet Fyrretræ, uden Kviste, der stod helt i Læ af et ældre, skærmende Træ; saa var der ikke andet for end at hugge Træet om; det tog et Kvarter, saa den Brændselsekspedition varede en hel Time. Det er altsaa ganske fejlagtigt af Rekrutterne at tro, at det at blive sendt efter Brænde er noget som tilkommer dem, der er uduelige til andet Arbejde i Lejren. Det er tværtimod en Kunst at finde godt Brænde.

Jeg har for Eksempel engang været nødt til at hente Kviste, der var faldet af Træer for over hundrede Aar siden, for blot at faa Optændingsbrænde. Vi var tre Mand paa en Ekspedition, og da vi var paa Vejen hjem, og der ikke var mere Mad i Ranslerne, maatte vi gaa hele Natten med for at naa Lejren næste Morgen. Det var bitstertligt koldt og taaget oppe mellem Bjærgene, og vi trængte —

trætte som vi var — til en Smule Varme og noget varmt Vand. Der var ikke en tør Kvist, og det var haabløst at søge efter dem, syntes det os, da Jordbunden var saa vaad, at det svuppede, hvergang vi løftede Fødderne. Vi gjorde Holdt ved en Sø for dog at have et tørt Sted at være. Vi gravede nemlig Sandet væk med Hænderne, og Sand er ikke vaadt ret langt ned. Alligevel fros vi trods det tørre Underlag, men saa fik én den Ide, at der nede i Sandet maatte være Grene, der i gamle Tider var skyllet op ved Søen. Og ganske rigtigt. Da vi havde gravet en Alen ned, fandt vi tørre Kviste, som egnede sig fortrinligt til at tænde Baal ved. Saa maatte de vaade holde for, idet vi først tørrede dem ved Baalet.

Prøv blot at tænke paa, hvor lang Tid, der medgaar til at aflejre en Alen Sand, og I vil give mig Ret i, at de Kviste er mindst hundrede Aar gamle.

— — — — —

Alt dette kan jo være meget godt, men hvordan laver man nu et Baal. Ja, det gælder jo blot om at faa tændt op, saa gaar Resten af sig selv. Først maa vi have tørt Brænde, og det nytter det ikke at sende en Rekrut ud efter; det aner han ikke, hvor han skal søge — (i gamle Træstuppe er der ofte tørre Stumper Træ; paa Fyrretræer er der »Duske«, som fanger voldsomt og næsten aldrig bliver vaade; en Smule tørt Birkebark er bedre end Papir). Har man nu de tørre Pinde, stabler man dem op i en lille Kegle, lægger sammenkrummet Papir under og tænder i Vindsiden. Har man ikke Papir, bærer man sig saaledes ad: man skærer paa den ene Side af Kvistene en Mængde skraa Snit, saa krøller Træet ud

som smaa Hager. Disse Hager fænger straks, og dermed er der jo Ild i Pinden. Har man faaet den lille Kegle til at brænde, lægger man nogle større Kviste over, men man passer paa ikke at knuse Keglen, saa Grenene lægger sig ned alle sammen, saa der ikke kommer Luft nok til. Og Luft skal der til.

Jeg har set fire Mand forgæves arbejde i Tørvej med et Baal af friske Enebærgrene (der var over hovedet ikke andet Brændsel; dog skal bemærkes, at de burde have taget Rødderne; de egner sig bedre til Optænding). Der stod en Lap og grinte af dem, men han forbar med sig senere over dem, tog en Stok og løftede hele Bunken til Vejrs i Vindsiden. Saa skulde I have set et Blus, da der kom Luft ind under Brændet!

Det nytter ikke at afvige meget fra den her angivne Metode, med mindre man har flere Eksemplarer af sin tyske Grammatik at fyre med eller har medført en Snes Brænde hjem fra.

Hvordan Baalet nu skal fodres afhænger af, hvad det skal bruges til. Skal det være til at lave Mad og hygge sig ved bagefter, tager den gamle Spejder — der vil have Ro efter Maden — straks de tykke Træknuder og lægger dem paa Jorden med en Ende ind mod Ilden. Han holder Baalet blussende stærkt med mindre Grene, for at der kan gaa Ild i de store Stykker, og denne Flammevarme er fortrinlig til at koge Vand i (der kommer jo Varme op ad Siden af Gryden). Naar Vandet med Kartofler i — (Grød brænder paa) er kogt, fyrer han paa ved blot at skubbe de tykke Stykker længere ind. Det er en behagelig Maade at fyre paa, og paa de omtrent sammenstødende Enden sætter man Stegepanden, der

altid skal staa paa Gløder, hvis ikke man foretrækker at faa Bøffen brunet af Fedtflammer.

Et saadant Stjernebaal kan den gamle Spejder ligge helt op ad uden at faa Skægget svedet af.

Inden man gaar i Seng, samler man Brænde til næste Morgen, og en lille Del af Kvistene gemmes i Teltet, hvis den Skændsel skulde overgaa én, at Baalet gik ud om Natten.

Et Lejrbaal er en hellig Ild; den skal brænde evigt, saa længe man er i Lejren. Det er ikke dermed sagt, at der skal sidde en Mand og halvsove over den hele Natten. Nej, man tager nogle af Tørvene fra Diamantgraven og lægger over Baalet med Jordsiden nedad. Om det saa skyller ned hele Natten, skal der nok være Gløder om Morgen.

Hvordan man tænder »Hexebaale«, behøver jeg ikke at fortælle; det er jo den eneste Form for Baal. Rekrutterne kan lave. Men — laver man et Hexebaale, skal der staa to Spande Vand i Nærheden, og Stavene ligge parate. Man slukker nemlig en opstaaet Brand med Stave, idet man stiller sig i Vindsiden og hamrer los, mens et Par Stykker i Læsiden fjærner, hvad

Ilden kunde finde paa at tage fat i, og sine Tændstikker gemmer man inderst i den rene Skjorte, der ligger midt inde i Ranslen.

Tro mig, Folk, der er vant til at ligge i Lejr, ved, hvad et godt Baal er værd. Men har man et ordentligt Baal, gaar det ikke at sætte Gryderne lige ned paa det, saa vælter de bare, naar man vender Ryggen til. Grene har det nemlig med at brænde over, naar man ikke stadig holder Øje med dem (altsaa de Grene, Gryderne staaar paa).

Se paa Skitsen her, saa skal I se, hvordan en gammel Rotte som Baden-Powell har indrettet sig. Han skriver om denne Skitse:

»Teltet er lavet af et Stykke vandtæt Lærred, som er spændt over nogle Grene, der er skaaret i Skoven. Nederst til venstre paa Skitsen gaar en lille Træbo over Elven. Under den Bro opbevarede vi vor Mælk, Smør og Fisk; det var en glimrende Iskælder.

Saa kommer Huggeblokken; en gammel Stamme, som vi huggede Brændet paa; hvis du hugger Brænde paa Jorden, bliver Øksen sløv.

Naar du er færdig med at hugge, sætter du Øksen i Huggeblokken, saa bliver Eggen ikke rusten. Du

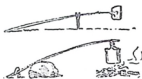

Baden-Powells Lejr ved Allalær Elven i Norge.

er saa ogsaa fri for at skære Tæerne af, for du kan jo saa ikke falde over Øksen i Mørket.

Dernæst kommer en meget vigtig Del af Lejren — Baalet. Som du ser, lavede vi Baal mellem to store, flade Sten; de var glimrende til at stille Stegepande og Kogekar paa. Baalet blev lavet i den luv Side af Kanalen mellem de to Sten, saa at Varmen blæste ind gennem Kanalen, medens Gløderne udenfor blev brugt til at lave ristet Brød paa.

Bemærk den automatiske Brøder.

Den automatiske Brødrister og den automatiske Kedelholder.

risten. Over Baalet havde vi en Stang af frisk Træ (bruger du gammelt Træ, gaar der Ild i det, og Græsden falder ned, lige naar Kødet er færdigt); den blev baaret af to tykke, ordentligt fastgjorte Grene, ikke disse spinkle, løse Tingester, som Rekrutterne plejer at stable op.

Paa Træstangen hængte vor Kedel i Krog — lavet af en kroget Gren, hvor der var skaaret et Hak i til Kedelhanken.

Desuden hænger der en Tang, som er yderst nyttig til at flytte Gløderne hen, hvor der er Brug for dem. (Se »Ved Lejrbaale«).

Lænet op til Stangen staar en tyk Gren. Den er til at løfte Gryderne af med; det skal være en, der ikke let brænder. Poppel er godt, men mange »gamle« vil ikke benytte Poppel, det bringer Uheld ved Madlavningen; men det er Ammestuehistorier, og jeg bruger altid Poppel, naar jeg kan komme til det.

Hvis Suppen vælter, ser jeg paa det som min Fejl, ikke som Poppelgrenens. Naa, ligegyldig hvad Stangen er af, faar man Kærlighed til den. Det er ganske vist kun en almindelig, grim, halvbrændt Stok, men den er Pokkers nyttig.

Paa denne Side af Ilden ser du noget af det Brændsel, vi har samlet. Enhver, der hører til Lejren, skal gøre sig til Vane, hver Gang han kommer tilbage fra Badning eller andet, at bringe et Bidrag med til Brændestablen.

Redaktør: Frk. ESTRID OTT, Ribegade 3, Ø.

Førerkursuset den 29. Maj 1917
paa Egeskov.

Endelig kan vi alle faa vort brændende Ønske opfyldt — at faa vort eget Førerkursus. Det bliver den 29. Maj og varer til den 1. Juni. Vi kommer til at bo paa et af Landets ældste og smukkeste Herregaarde. Min Mor, Grevinde Ahlefeldt Laurvig Bille, har givet os Lov til at være der i de Dage. Alle Tropsførere, Assistenten og to Faltuljeførere fra hver Tropp skal med, og jeg haaber bestemt at alle møder. Det er ikke lang Tid, vi faar til at gennemgaa alt i, men med lidt god Villie fra alle Sider gaar det nok. Korpsbetaler alle Udgifter baade Rejse og Ophold — vi kan sagtens, men vi maa ogsaa vise vor Taknemlighed, baade mod vor Værtinde og mod vort Korps ved at gøre det saa billigt, vi kan. Vi har den Pligt i disse Tider at spare, vi saa vel som alle andre. Paa Gensyn den 29. og velkommen.

Vær beredt.

Vor Chefs Hjælp til de
vordende norske Kammerater.

I Løbet af Foraaret 1916 kom flere Henvendelser fra Norge, om hvorledes Udviklingen af vort Korps var, og som Spejderchefen besvarede paa bedste Maade, dog uden nogen Sinde at høre fra dem, der havde skrevet. Saa i Maj traf hun, ved en Opvisning af Piger paa Statens Gymnastikinstitut, den norske Leder af Statens Gymnastikinstitut i Kristiania, Fru Vivi Bull, og de kom i Snak om Spejderbevægelsen for Piger. Vor Chef tilbød at hjælpe, hvis der skulde blive Brug for Assistance til Dannelsen af et norsk Pigespejderkorps. Midt i Sommer kom der saa Brev fra Fru Bull, der bad om den lovede Hjælp. Det traf sig saa godt, at Spejderchefen lige skulde rejse til Norge paa et Rekreations Ophold, og omgaaende skrev hun og tilbød sin personlige Nærværelse til Konferencer paa Gennemrejsen i Kristiania.

Ved første Møde med Fru Bull blev det aftalt, at den bedste Maade

at faa det klaret for alle dem, der formentes interesserede i Sagen, var, at ved næste Ophold i Kristiania at faa et Foredrag i Stand, som vor Chef skulde holde og dertil vise Korps sets Lysbilleder.

Mandag den 12/2 holdt vor Chef det lovede Foredrag paa Kristianias Universitet for en stor, indbudet Kres bestaaende af Statens Gymnastikinstituts Ledelse med Direktør Major Bentzen i Spidsen samt alle mandlige og kvindelige Elever, Repræsentanter for Hærens Sanitetsvæsen, blandt andet Souschefen Oberstløjtnant von Hanko (Chefen var forhindret p. G. af Sygdom) Repræsentanter for Skolerne med Skolebestyrer Kr. Mellby, og den norske Drengespejderchef, Grosserer Dons og flere. Foredraget blev meget velvilligt modtaget, og vore Lysbilleder vandt berettiget Anerkendelse.

Der var megen Begejstring for Tanken om Oprettelsen af et norsk Pigespejderkorps, især var de tilstedeværende Sanitetsledere meget interesserede i at faa en organiseret og disciplineret Hjælp til Hærens Sanitetskorps, som alle mente, der kunde blive god Brug for.

Det var selvfølgelig vor Chef en stor Glæde at have faaet tildelt Æren at være vore norske Søstre til Hjælp ved denne Lejlighed, og hun regner det for en Anerkendelse af vort Korps og den gode Aand, det er besjælet af, at det blev derfra, at vi fik Lov at yde den kammeratlige Assistance.

Fra Ruslands yderste Forposter i Nord.

Ved Adjunkt cand. mag. SOFIE PETERSEN

Det er en varm, solklar Morgen i Juli Maaned 1915, da Nordlands dampen »Polarlys« fra Vardø stævner ind over Varangerfjord mod Kirkenæs i Sydvaranger. Kirkenæs er en lille norsk By, som i de senere Aar er bleven Midtpunktet for en opblomstrende Bjærgværksdrift knyttet til nogle Jernlejer i Nærheden, hvis Jærnprocent dog meget langt fra kan maale sig med den svenske i Kiruna og Gellivara.

Vi var ombord paa »Polarlys« et internationalt Selskab, bestaaende af en Amerikaner, to Russere, to Prøjser, en Østriger, en Del Nordmænd, en Svensker og to Danskere. Østrigeren og Prøjseren rejser i deres respektive Staters Tjeneste for at gøre Krigsindkøb, dels af Tran, som nu anvendes til Glycerinfabrikation i Tyskland, dels af Glimmer, som bruges til Beskyttelsesbriller mod de giftige Luftarter.

Nogle af os beslutter at benytte Opholdet i Kirkenæs, der varer en Dagstid, til at aflagge et lille Besøg i det store Grænserige Rusland.

Ved vor flinke Kaptejns Bistand faar vi lejet en Motorbaad og tager med den et Stykke videre over Ejorden til det Sted, hvor Pasvikelven, Grænseelven mellem Norge og Rusland, udmunder. Her er Strømmen altfor voldsom til, at Motorbaaden kan komme videre; vi maa gaa i Land og vandre et Stykke langs Elven og derpaa med stort Besvær færdig over til den norske Landsby Elvenæs. Herfra stiger vi op ad en ret stejl Klippe og gaar videre paa en Vej, som fører over en lav Højsslette med Birkekrat og Moser.

Det er nu lige ved Middagstid,

Solen skinner bagende varmt, og vidste man ikke bedre, kunde man tænke sig hensat til en tyrolsk eller schweitzisk Bjærgdal; men et Blik paa Vegetationen omkring os er nok til atter at føre os tilbage til Polarzonen; her, kun et halvt Hundrede Meter eller saa over Havet, ser man en tæt Bevoksning af Dværgbirk, Polarpil, Laplandslyng, Linnæa, og andre nordlige Planter, og rundt om hører man den sagte Summen af Myggen, Polaregnens frygtelige Plageaand.

Vi gaar videre over Højsletten langs Pasvikelven og naar efter halvanden Times Vandring ind i Rusland uden at blive spurgt om Pas eller lignende, da vi ingen Grænsegendarmere træffer. At vi nu er i Rusland, opdager vi først, da vi kommer forbi en Hytte, hvis eneste Beboer, en halvvoksen Pige, taltaler os paa Russisk.

Efter endnu en Times Gang naar vi Turens Maal, den russiske Landsby Boris Gleb. Den bestaar af en halv Snæs fattige Hytter, to Kapeller, en Præstegaard og en Kro, altsammen liggende ved Pasvikelvns Bred indrammet af høje Birketræer. De to Kapeller er byggede til Minde om to russiske Prins, Boris og Gleb, som blev Kristne og her myrdedes af Hedningerne. Vi gaar ind i det største af Kapellerne og ser der et Par af Landsbyens Beboere, som holder Bøn. Det er lavstammede, kraftige Skikkelser med langt, mørkt Skæg og udpræget mongolske Ansigtstræk. Det er Kvæner, et mongolsk Folk, som er indvandret fra det nordlige Finland og taler et Sprog beslægtet med det lappiske. — Klokkeren i Kapellet

kommer nu frem bag Ikonostasis (den Billedvæg, som findes i alle russiske Kirker), og vinker til os, at vi skal følge med ind til Popen, kun mig standser han; der maa ikke komme Kvinder ind i det alderhelligste i den græsk-katolske Kirke. — Nu faar Pope Tschikoldin travlt med at vise alle Kirkens Helligheder frem. Han er en ægte russisk Type og øjensynlig glad over Fremmedbesøget og har trukket sin fineste Præstekjole, der er prydet med en stor Orden, paa.

Vi køber indviiede Vokslus til Fordel for Helgenbilledernes Forgylnding og hører paa, at de to russiske Herrer i vort Selskab oversætter for os, hvad Præsten og Klokkeren fortæller.

Da Krigen brød ud det foregaaende Aar, samlede Popen alle Landsbyens Beboere i Kapellet og holdt en Prædiken og et Foredrag om Tyskland for dem. Før den Tid var der vist ingen i Boris Gleb, som vidste, hvad Tyskland var; nu gaar de derimod alle om og siger omtrent til hvert andet Ord: »Fanden tage Tyskland!»

De tror fuldt og fast, at Russerne staar foran Berlin og allerede to Gange tidligere har staaet der, men er blevet pustet væk af de giftige Luftarter.

Klokkeren fortæller om to fra Boris Gleb, som er med i Krigen. »Den ene er det gaaet saaledes», siger han og tegner et Kors paa Jorden, Manden er faldet. »Den anden er det gaaet saaledes», og der tegnes et Kors paa Brystet, vedkommende har faaet Andreas-korsen for Tapperhed.

Der spørges om, hvad han er i Krigen, og Klokkeren peger paa en Hane, der sidder paa et Tag; ingen forstaar, hvad der menes; er Kriegeren fra Boris Gleb maaske

Trompeter? Men saa giver Klokkeren sig til at slaa heftigt med Armene, og saa er de fremmede endelig med, Manden er Aviatiker!

Der er fra Boris Gleb over 1000 Mil til Petrograd, og de Aviser, de faar, er mindst 3 Uger gamle; et Brev kan derfra være over en Maaned undervejs til Danmark. Vi tager Afsked med Klokkeren og gaar en Tur langs Pasvikelven, som tæt ved Landsbyen danner et smukt lille Vandfald, Hærefossen, og derfra tilbage forbi Kværnerlandsbyens usle Hytter.

Vi gaar ind i en af dem; den bestaar kun af eet Rum, som paa samme Tid er Opholdstue, Sovrum, Køkken og Butik, hvori der forhandles smukke Kniplinger og udskaarne Trætæg.

Et Besøg i Boris Gleb slutter næsten altid med, at de fremmede inviteres ind i Præstegaarden; Samovaren og Skaalet med fin, russisk Konfekt kommer paa Bordet, der drikkes The, og Popen og hans Hustru er hyggelige Værter.

Det er Skik, at man efter Theen erlægger en lille Sum som Betaling til Fruen; men denne Gang, da Husets Datter, der ellers bor i Polen, hvor hun er gift, er hjemme, finder noget saadant ikke Sted. Hver Gang Moderen vilde tage mod Penge, var hun der straks og sagde i en vred Tone: »Ikke disse russiske Skikkelser!»

Vi tager Afsked, og Rejsen gaar tilbage til Kirkenæs; men det sidste, jeg ser af Boris Gleb, er Kapellernes løgformede Kupler, der rejser sig som et stille Vidnesbyrd om den russiske Kultur, der, hvor fattig den end er, dog, knyttet til Kirken, ogsaa er naaet frem her i Ødemærkerne.

Mere om tyske Pige-spejdere.

Af Aa. H. L.

Igen er der kommet Breve fra den tyske Pigespejder. Det første dateret 19. Januar 1917. Heri fortæller hun om en Tur, de havde til sachsisk Schweitz, hvor Vejret den Gang aabenbart var ligesaa uheldigt, som i Sommerlejren ved Barritskov, skønt man ikke skulde synes, at noget kunde være tilnærmelsesvis saa slemt som det. De tog altsaa til Byen Gohrisch i sachsisk Schweitz og overnattede paa et Høloft, vel indpakket i Tæpper og Sweaters. Næste Morgen strømmede Regnen ned, og det blev ved hele Dagen. Derover taar Spejdere jo ikke Modet, og de gjorde sig det derfor hyggeligt paa Loftet, hvori de spillede paa Violin og sang Soldater- og Folkesviser. Herhjemme er vi ikke saa flod vant, at vi har Violin. Her nøjes vi med Redekamme, og det gaar jo som bekendt glimrende. Imidlertid havde nogle Stykker lavet Kakao oppe i Gaardejerens Køkken. Det blev selvfølgelig modtaget med vild Jubel.

Op ad Dagen købte Spejderne Kort i den stedlige Købmands-handel, og saa blev der skrevet Hilsner til Fædre, Brødre og Fætre ved Fronten. Saa blev Middagsmaden kogt. Den bestod af Vælling med et Bjerg af Sukker og Kanel paa. Vællingen blev jo nok noget klumpet, men den smagte godt alligevel. Senere drog nogle Stykker ud for at lede efter Svampe. De kom pjaskvaade tilbage. Tøjet blev hængt til tørre, og imedens sad de, mere eller mindre paaklædte, inde i Gaardejerens Stue og forlystede deres Værtfolk med Sang. Til To-

get i Königstein kom de for sent, men trods Regn og Ventetid var de i glimrende Humør, da de kom hjem til Dresden. — Hos de tyske Pigespejdere betegnes »Kornetternes« Rang ved Bind om Armen i Troppens Farve, og med Troppens Navn og »Gruppens« Num. mer broderet paa med gult. »Wetterferste« Farve er blaa. »Hilfskornetten« har et smallere Bind med Gruppens Nummer paasyet. Alle Spejdere bærer et Mærke, hvorpaa der staar: D. P. B., som betyder: »Deutsche Pfadfinderbunde«, eller for Spøg: »Deutsche Pfannkuchenbäckerei« = Tysk Pandekagebageri. Paa de nyeste Mærker staar desuden »Allzeit bereit« = Altid beredt. Troppere har desuden en gylden Krans af Egelev paa deres Emblem.

Naar Spejdere er til Parade, møder de i Kaderbluser. Til daglig bruger de grønne Bluser, — samme Facon som vore, — og en blød Hat, som er smækket op paa den ene Side. Dog er der ikke Uniformstvang, men de fleste har alligevel en Uniform. Jeg fik sendende et Eksempel af deres Spejderblad. Det er nu gaet ind af Mangel paa Abonnenter. Det var Organ for alle tyske Pigespejdere og hed »Die Pfadfinderin.« Troppens Stoltthed er dens nye Tropps lokale. Det bestaar af 1 Værelse og 1 Depotrum, og ligger midt i Byen. Ved Hjælp af Gaver har de, efter Spejderforhold, faaet det her skabeligt udstyret. Der findes saaledes Klaver, Harmonika, Violin, (Musikinstrumenter mangler aabenbart ikke) Rørstole, et stort Bord under Gaslampen, en Divan, en Reol, et Kort over Krigsskuepladsen og en Masse Smaating, som hjælper til at gøre Værelset hyggeligt. Alle Spejdere har meldt sig til »Fædrelandets Hjælpetjeneste«.

Maaske har I hørt om, at alle brugbare Kræfter i Tyskland bliver indkaldt, og der vil Spejdere ogsaa gerne hjælpe med. De venter Svar derfra, og haaber at faa Lov til at hjælpe med at bære Kul, skrælle Kartofler, gaa Byrinder etc. — Det næste Brev af 16. Februar 1917, som jeg først modtog den 26. Februar, er stærkt præget af de alvorlige Tider. De sidste 3 Uger har Skolerne været lukket grundet paa Kulde og Kulmangel. I den Tid har Spejdere hjulpet med at skuffe Sne i Gaderne. Byraadet har nemlig beordret alle Drengene fra Gymnasierne og Lærestanternes til at køre Sne væk fra Gaderne. Pigespejdere henvendte sig til »Fejekommissionen« for at faa Lov til at hjælpe med, og de er nu de eneste Piger, der arbejder under en fast Organisation. De arbejder fra 8—12 Fm. og igen fra 2—4 Eftm. med at læsse Sne paa Vogne og køre den ned til Elben eller Sluserne, hvor den aflæsses. I Reglen er det saaledes fordelt, at der paa hver Vogn kører 1—3 Piger og 1—5 Dreng. Gymnasierne er i Alderen 15—17 Aar. Spejderen, der skriver dette, fortæller, at hun og hendes Veninde kører med 2 Dreng. I Reglen kører de 5 Ture om Dagen. Det er meget anstrængende Arbejde, men de tager det med godt Humør og kommer altid hjem med en Ulvehunger, som det vel er et Spørgsmaal, om de faar stillet. De skulde have haft 30 Pfening i Timen, som Løn for deres Arbejde, men det blev for dyrt. Nu er det foreslaaet, at de skal have et halvt Brødkort, men det er endnu ikke blevet bevilliget. Ved »Fædrelandets Hjælpetjeneste« blev Spejdere ikke antaget, men i Stedet for hjælper de ældste af dem til i et

Børneasyl. De er glade for Arbejdet, men det er ret vanskeligt at beskæftige saa mange Børn, naar man ikke er vant til det. Til Paaske skal Spejdere gennemgaa et Samariterkursus, som skal ledes af en Troppfører, der har gjort Tjeneste som Sygeplejerske ved et Lazaret. Efter Paaske, og i de store Ferier, vil de søge Høstarbejde paa et Gæde imod at faa Forplejning. Til Slut fortæller hun, at Spejdere er filmet under deres Arbejde med at skovle Sne. Til alle danske Pigespejdere sender hun mange Hilsener fra de tyske Kammerater.

Se, de Spejderpiger har haft Lejlighed til at vide, hvad de duer til, og skal den Tid komme, da vort Land skulde faa Brug for os, saa maa enhver af os vise, at vi ikke staar tilbage for vore udenlandske Kammerater. Og derfor er det nu enhver dansk Pigespejders simple Pligt mod sit Land og sit Korps, at dygtiggøre sig i de Ting, som særlig Pigespejdere kan bruges til, og hun maa sætte en Ære i at kunne sige til sig selv, nu har jeg gjort mit yderste til, at min Tropp og mit Korps kan være tjent med mig. Og kan hver Spejder med rolig Samvittighed sige det, saa skal det nok blive nogle Elitetroppe, som til Sommer mødes i Korpslejr.

Trops-Nyt.

1. Frederiksberg Tropp. Troppen har assisteret ved »Berlingske Tidendes« Forevisning og Fremstilling af Avisbriketter. Desuden har flere i Troppen assisteret som Marskaller ved »Berlingske Tidendes« Foredrag.

Patrujefører Ellen Friis-Møller er udnævnt til Troppassistent.

1. Bytrops Troppen er bleven delt i 2 Patrujler. Korporal Sigtrude Berlin

er udnævnt til Patruljefører. Som »good-turne« har 1. Patrulje paataget sig at samle Sølvpapir og gamle Galocher til Maria Forbundet, samt Bærepinde, der anvendes som Legetøj for Børn i Asyl og endelig Cigarkassestrå, der benyttes til Sløjd i nogle Sløjdskoler, der er oprettet for fattige Drengene.

Troppen har af Grevinden faaet foræret en Fløjte og en Tromme.

2. Patrulje har pyntet og bortloddet en Dukke til Fordel til den Kone hvis Børn indebrændte. Der indkom 170 Kr.

1. Østerbro Tropp. Troppen mangler Tropsfører for Tiden; Hellerup Tropp har velvilligt indbudt Troppen til at deltage i Søndagsturene.

1. Nykøbing Falster. Troppen har anskaffet en Tromme og to Fløjter og over sig ivrigt.

Fru Direktør Søtoft er valgt til Formand i Troppsrådet.

Ved en fornylig foranstaltet Forevisning af Fabrikation af Avisbriketter indkom 20 Kr.

1. Randers Tropp. Troppen har for Tiden ingen Tropsfører, saa hver Patrulje arbejder for sig og tager paa Ture for sig.

Som Bindeled mellem Patruljerne afholdes maanedlige Fæstemedier.

Thisted Tropp er ophevet. Tropsfører Frk. Clausen bliver staaende til Raadighed for Korpsset.

1. Slagelse Tropp. I Løbet af Vinteren har 11 Spejdere afsluttet deres 2 Aars Kursus i Nødhjælp under »Røde Kors« Damesfdeling i Slagelse og efter helt afsluttet Eksamen faaet tildelt »Røde Kors« lille Samaritansbelem. De staa nu til Raadighed for »Røde Kors«.

Troppen har som fast »good-turne« opstillet en Fodrekasse i Byens Park. Fodrekassen tilses skiftevis af de forskellige Spejdere.

Troppen arbejder med megen Iver for at faa Duellighedstegn, den gaar dog ikke af Vejen for en task Tur. Forleden byggede den en Snehytte efter Model fra »Vor Ungdoms«.

Frk. Ulla Ryder er den 5. Marts fra-traadt sin Stilling i Korpsset.

Den 13. Marts har Frk. Dalhoff-Nielsen overtaget Stillingen som Korpsintendant.

For Fremtiden skal alle Mærker og Duellighedstegn tilbageleveres af Spejdere, der udtænder af Korpsset. De leveres til Tropsføreren, som indsender dem samtidig med Opgivelse af Spejderenens Udtrædelsesgrund til Divisionschefen. Mærker og Duellighedstegn købt af Spejderen selv skal dog re-funderes hende af Divisionen.

Utak er Verdens Løn.

1. Præmie i vor Præmie-Konkurrence i Marts Nr., er tilkendt Frk. Estrid Ott for nedstaaende morsomme lille Skildring af Pigespejdere-Kvaller, der er haandlet af de indsendte Bidrag.

»Utak er Verdens Løn« — ja det er et Ord, vi Pigespejdere ofte maa sande, saaledes f. Eks., da Drengene i 1916 skulde holde Foraarsmanøvre, og vi samtykkede i at lave Maden til dem.

— Det var en frygtelig Tur — men vi morede os glimrende —.

Ganske tidligt Lørdag Morgen var vi oppe af Ejeren og i Tøjet — og saa med Toget.

Den Pigespejdertropp, jeg er i, skulde til Frederiksdal, og vi fik at vide, at Lejren skulde ligge ved Fureseer paa et Sted, vi nærmere vilde faa angivet. Vi skulde lave Mad til Herrerupperne.

Næppe var vi kommet til Lejren, før den første mørke Sky fordunklede vor Himmel.

Sagen var den, at vi skulde være neutrale. Det var næsten umuligt.

Et Par Drengespejdere fra et fjendt-

ligt Parti dukker op i det Fjerne, de kommer nærmere og nærmere — nu kniber det.

»Du har vel ikke set nogle Herrerupperere?« spørger den ene (han aner ikke, at han staa midt i deres Lejr).

»Hvad behager?« svarer jeg for at sunde mig lidt. »Du har vel ikke set nogle Herrerupperere?« gentager han.

»Jo, men de skulde længere med Toget.«

»Saa!« siger han forbavset, »hvor mange Drengene var der vel?«

»Dreng?« Der var virkelig ingen Drengene.

»Ja, men du sagde jo lige —.«

»Jeg? Sagde jeg? Jeg sagde, Herrerupperne var kørt videre, de skal nemlig lave Mad til et andet Parti.«

»Naa Pigespejderne, men jeg mener Drengene.«

»Det kunde du jo have sagt straks, men et Øjeblik, saa skal jeg løbe hen og spørge de andre. Jeg styrter hen til nogle af mine Kammerater. Den ene Drengespejder trækker haanligt paa Skulderen, som om han vilde sige: »Sikke nogle I — — —, men kunde man vente andet?«

Heldigvis kommer en Herrerupper til det samme til Syne, »de fjendtlige« stikker af skarpt forfulgt af en 7-8 Dreng, men vi aander lettet op.

Nu begynder vi at arbejde. Menuen lyder paa bayerske Pølser med Kartofler og Æblegrød.

Det er naturligvis rart, at det blæser lidt, naar man skal tænde Baal, men Lejren laa som sagt lige ved Fureseer, og Vinden stod paa, saa det gaar hurtigst op for os, at vi vil komme til at ta' en haard Tørn. Havde vi saa endda haft noget at lave Mad af, men en Spejder melder, at Proviantvognen staa i en Lade, der er omringet af de fjend-

Nykøbing Tropp laver Avisbriketter.

lige Spejdere. Vognen er bevogtet af en Spejder og en Hund, men der er ingen Udsigt til at vi kan faa den foreløbig.

Drengeene fører ivrige Diskussioner, om Provianten er neutral eller ej, men hvad hjælper det os? — den kommer dog ikke af den Grund. Nu, er der noget mere irriterende, end at gaa erkesløs omkring, naar man ved, man har travlt! Vi begynder da ogsaa at ærgre os; men Situationen er saa morsom, at vi ikke kan holde Alvoren vedlige ret længe ad Gangen, og da det samme er Tilfældet med Ilden, beslutter vi at gaa ned til Byen efter en Flaske Petroleum. (Det var endnu i de gode gamle Dage, da man kunde faa Petroleum). Som tænkt saa gjort.

Nogle Arbejdere var ved at lægge Skærver paa Væjen, og det var dem aabenbart en særlig Fornøjelse at se, hvor højt vi kunde springe, for de kastede den ene Spadefuld Skærver efter den anden over Benene paa os.

Da vi kommer tilbage, venter en ny og glædelig Overraskelse os: Drengeene har glemt Æblerne i København.

Nu kan vi ikke mere; vi sætter os i en Grøftkant og ler, som vi sjældent har lært, indtil vi kommer i Tanker om, at vi egentlig har travlt og giver os til at hente Vand til Polserne. Kartofler er der ingen af, dem skal vi hente i Byen.

Paa en lille Vogn kører et Par Drengepejdere, en civil, der styrer Hesten, to af mine Kammerater og jeg derned. Vi skulde bruge en 3-400 Pund Kartofler, og en Købmand lover os dem, hvis vi selv vil grave dem op. Det finder vi naturligvis meget spændende, og medens Drengepejdere og »den civile« kører flere Ærinder, gaar vi med Købmandskonen ned i Køkkenhaven velforsynede med Padder. Vi æser og slider, og Konen passer nøje paa, at vi efter hvert Spadestik undersøger Jorden grundigt og faar hver eneste Kartoffel med, saa Arbejdet gaar ingenlunde hurtigt. Imidlertid kommer Vognen med »den civile« tilbage.

Han stiller sig op med Hænderne dybt begravede i Bukselommerne og kigger paa os.

»Naa, er I snart færdige?« siger han endelig.

»De skulde hellere selv hjælpe til, foreslaar vi spagfærdigt.

»Skulde jeg?« udbryster han forarget og ser ned paa sine velsørgnede Hænder.

Saa er vi færdige, Kartoflerne kommer paa Vognen, og vi faar naadigt Tilladelse til at kære med, hvis vi kan sidde ordentligt. Vi takker rørt over denne dybe Medfølelse og den glimrende Plads, vi faar, (vi sidder paa den yderste Kant af Vognen og klæmmer os krampagtigt fast til hinanden) og saa kører vi af Sted.

I Lejren skal Kartoflerne skylles, og det ordentligt. Vi vælger dem allesammen ud i Søen vader selv bagefter og staar der og skrubber og gnider dem, til de er ganske rene. Saa er det en smal Sag at koge dem og de bayerske Polser, og snart er Maden færdig. Nu skal Uddelingen finde Sted. Vi havde tænkt os noget i Retning af Spiseformænd eller lignende, men det blev ganske anderledes. Et halvt hundrede Spejdere stimler sammen om Gryderne, og alle vil de have først. Saa følger Kritikken, det var det værste. Een har faaet en Kartoffel, der ikke var kogt nok, en anden een der var kogt for meget, en Spejder klager over, at Kartoflerne mangler Salt (eller var det, at de var for salte?) o. s. v., o. s. v. Maden glider kun langsomt ned, enkelte

formaar kun at fortære 8 Polser, og mere end 14 Polser orkar ingen. Nu følger Opvasken. Vi faar nogle Drengepejdere til Hjælp, saa det gaar hurtigt fra Haanden. Havregrød til næste Morgen sættes i Blod, og vi begynder at smøre Brød til Aftensmaden. Vi samler os i en stor beundrende Skare omkring en Spejderdrenge, der har en enestående Færdighed i at skære Brød, det gaar saa raskt, at vi, der er ti, ikke formaar at smøre saa hurtigt, som han kan skære. Endelig er vi færdige, og efter at have skaffet en Kurv Pæser som Erstatning for Æblegrøden drager vi hjem. Den næste Morgen skal vi ud til Kritikken, d. v. s. det er frivilligt, om vi vil møde eller ej, men vi er naturligvis interesserede i Øvelsens Udfald.

Selvfulgelig har Hellerupperne vundet, hvor kunde de andet, naar de har faaet en saa udmærket Mad, men mange Gange har jeg efter den Dag maattet høre Bemærkninger som: »Nej, saa var Havregrøden, vi selv lavede om Mor geneen ganske anderledes«. — Selvfølgelig, den har vel været fuld af Klumper — eller: »Ja, Eftermaden var skam det bedste, men: Utak er Verdens Løn!

Estrid Om, Ribegade 3, 2. Ø.

I. Bytropol.

Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere.

Skal man have Glæde af sin Frimærkesamling, maa man behandle den med den yderste Omhu, altid vaske sin Hænder inden man behandler sine Mærker; man kan ikke være for proper i sin Behandlingsmaade overfor sine Frimærker. Tillad aldrig dine Kammerater at røre ved din Samling.

Naar du har modtaget et Mærke og vil indsende det i din Samling, maa du altid rense det omhyggeligt for de paa Bagsiden vedhængende Papir og Reser

af Gummi (du erindrer nok, at Gummi paa et ubrugt Mærke aldrig maa fjernes, da det i saa Fald taber betydning i Værdi).

Hvorledes skal man paa bedste Maade indsende sit Mærke i Albumet?

I gamle Dage tog man det ikke saa nøje, man tog, hvad man havde ved Haanden af Bindemiddel, smurte Bagsiden af Frimærket ind og satte saa Mærket ind i den Stilebrog, man gerne havde til Album. Skulde man senere flytte Mærket, enten fordi man udvidede Samlingen og vilde flytte over i en større Stilebrog eller Hæfte, eller var det fordi man søgte efter forbyttede et Mærke, var det ikke altid saa let at faa Mærket nogenlunde helskindet ud,

Køb Krigsfrimærker i Tiden!

Vi kan ikke værne nok anbefale alle Samlere at sikre sig disse chancerige Frimærker, som er de mest begærede og ikke saa nummenlige med Samlermærker og Ulemærker, som naturligvis er værdulose.

Det har allerede nu vist sig gentagne Gange, at disse Krigsmærker er steget betydeligt i Pris, og vil med Tiden endnu opnaa betydelige Resultater, som ingen andre Frimærker kan præstere. I Juletiden er der den bedste Lejlighed til at forære og lade sig forære sandtante Ting.

Vi har til denne Lejlighed sammensat nogle meget fordelagtige Kollektioner f. Eks.

60 forskellige Krigsfrimærker fra alle krigsførte Stater, Kr. 3,00
100 — — — — — Oplysninger og Bestill. — 20,00

og en righoldig Katalog staar gratis hos os. FRIMÆRKEDORSEN, Købm. Rindstræde 9 (hæk Nr. 9), Telf. 9117

hvad der især er letforstaaeligt, naar Mærkerne, hvad der undertiden hændte, var indklæbet med Laki Man tog det heller ikke saa nøje, om der gik et Hjørne, kom en Flængelse eller hvad der var det almindeligste, Mærket fik »Mavepine« d. v. s. blev tyndt paa Midten.

Efterhaanden som Philatellens udviklede sig, begyndte man at stille større Fordringer til et Mærke; man vilde ikke i sin Samling have Mærker, der manglede større Hjørner eller havde altfor kraftig Mavepine, men en diskret Flængelse eller et Par manglende Takker gjorde ikke noget. I denne Periode var det meget almindeligt at anvende Melklister til indklæbningen, idet det var ret opløseligt i Vand, hvad Fiskerim og især Lak jo ikke er.

Men i Længden tilfredsstillede ikke Filatellisterne ved denne Fremgangsmaade, man begyndte med at anvende gummeret Papir, saaledes at man dannede et Hængsel og klitrede den ene Halvdel i Albumet, og paa den anden Halvdel blev saa Mærket sat. Et saaledes indklæbet Mærke var let at udtage, uden at Album eller Mærke led.

Nu lader man fremstille særlige Friemærkehængsler, smaa gennemsigtige, tynde Papirer, forsynede med Gummi. Prisen for de bedste er ca. 50 Øre pr. 1000 Stk. Brug ikke de billigere Sorter eller det bekendte Gummipapir

i Ruller, dette indeholder Syre, der efter en kortere eller længere Tid vil afbølge Mærket. (Mærker med hilla eller violette Farver er i den Reiming meget sarte). Anvend ikke det fra Friemærkeark tagne Randpapir som Gummihængsler. Papiret er for det første for tykt, for det andet indeholder det sommetider Syrer.

Hængsel paa rigtig Maade vil sætte Hængsel paa sine Mærker, bærer man sig ad paa følgende Maade:

Man tager et Hængsel og lægger en skarp Fold paa det, saaledes at det deles i to uliglange Dele (lad den ene Del være omtrent dobbelt saa lang som den anden). Fugt saa den korte Del og sæt den fast paa Overkanten af Mærket, saaledes at Folden kommer lidt under Takkerne (man maa nemlig, naar det skal være fint, ikke kunne se Gummipapiret, naar Mærket er sat ind i Albumet). Fugt dernæst et Stykke af den lange Flig (mærk vel; kun et Stykke) og klæb Mærket saa ind i Albumet. Naar man anvender denne Fremgangsmaade kan et Mærke flyttes om flere Gange, uden at man behøver at bruge nyt Hængsel, idet man ved hver indklæbning fugter et nyt Stykke af Hængslet, og dette er særlig af stor Betydning for at skåne de ubrugte Mærkers Gummi.

Franco Bollo.

i 5. Østerbro Trop en Cykletur paa Sjælland, Fyn og Jylland; der startedes Skærtorsdag Kl. 5 Em. fra København, og 50 Timer senere Paaskelordag Kl. 7 naaedes Aarhus efter Tilbageløbsvejen af 285 Km.

1. og 2. Nat tilbragtes i Telt i henholdsvis 3 og 6 Graders Kulde og den 3. om Bord paa Damperen til København i Maskinens umiddelbare Nærhed og i en Temperatur, der nærmede sig stærkt til 40°.

Der var intet Uheld, men ualmindelig slet Føret.

Ankomsten til København fandt Sted Paaskemorgen i straalende Solskin.

Leverandør til

Københavns Div.

Lyngby-Divisionen.

1. Lyngby Tropp har holdt 2 Troppøvelser og Patruljeværelse hver Uge. Der er taget Eksaminer og Prøver, og Troppen har haft Ambulanceøvelser og Terrænøvelser i Hareskov.

Grundet paa Sygdom har Troppfører Svend Hatting set sig nødsaget til at trække sig tilbage fra Spejdersejtenen. Troppassistent *Wihl. Hatting*, der i Begyndelsen af Juni afrejste til Grønland, vartager midlertidig Troppens Interesser.

1. Lyngby Tropp blev 4. Marts inspiceret af Spejderchefen og Divisionschefen. Troppen har haft Terrænøvelser med Øbro-Spejdere, indkvarteret og beværtet disse. Patruljeformødet den 2. Marts havde følgende Dagsorden: Spejderchefens og Divisionschefens Inspektion, Troppens Foraarsturnering, Omklæning af Patruljemøderne, og den 16. Marts: Øvelse med Øbro-Tropp, Musik, Paaskeløb, Goodturn.

Der har været Patruljemøder hver Uge; senere Patr. medtagne.

Chr. Larsen,

Iste Klasse Haandskomagteri.

Ole Bruunsvej 3

Telf. Ord. 825

Telf. Odr. 825

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Tlf.: Ordup 943.

Reparation af Cykler, Motorcykler m.m. udføres.

Hellerup-Divisionen.

Udtrykning til Dyrehaven. Prøver i Baal, etc.

Ved Faraden 14. April udnævntes 2 Rekrutter, 11 2. Kl. Spejdere og 3 1. Kl. Spejdere. 8 fik tildelt Stifindermær-

STANDARD • FJOLSTRÆDE 40

Aaben 10-7. Telefon Byen 2523 x.

STORT UDVALG

BILLIGE PRISER

Prima Hængsler kun 20 Øre pr. 1000 Stk.

NB. Krigs- og julemærker føres ikke.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14

Korpsdaj. træffes paa Kontoret 4¹/₂-6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Københavns-Divisionen.

Skærtorsdag og Langfredag afholdt 2., 3. og 5. Bytrop. 1. Nørrebro og 1. Brønshøjtropp en fortræffelig Øvelse i Hareskov.

Den første Dag gjaldt det at indrette sig et godt, skjult Hovedkvarter og at finde de andre Troppes. Kl. 5 gik Troppene til deres Nattiekvarter i de omliggende Gaarde.

Kl. 8 Langfredag fortsattes Øvelsen: En nedgravet Skat skulde findes og bringes til Vantelyng. Alle Troppes var mod hinanden. Efter adskillige spændende Sammenstød, samlede alle til Vantelyng, hvor Troppfører Assmussen (Lyngby), der fungerede som Dommer, holdt Kritik.

5te Bytrop vandt overlegen.

I Paasken foretog en Del af Forene

ket; desuden tildeles de 5 andre Mærker. Ikke mindre end 8 har afsluttet Patruljeførelseskolen.

Lørdag 21. April afholdte Terrænløb fra Charlottenlund over Bjerggaard og Søborghus til Lundegaards.

Søndag 29. April Marchkonkurrence. Hver Patrulje marcherede ud i Terrænet, saa længe den kan og tager derefter med Toget hjem. Ved Bedømmelsen tages der Hensyn saavel til Antallet af Mædte som af Udeblevne.

Hellerup Musikkonservatorium

Lærere: Konf. Lgl. Kammerangerinde Frk. Ida Møller, Pianosolide Fru Anna Otto, Lgl. Kapelmester Vilh. Bartholdy, Organist Frederik Otto og Lgl. Kapelmester Svingfrid Salomon. Al Undervisning personlig ved ovennævnte Lærere. Elevs paa skoleri. Skolepædagog. — Bølevæj 18. Telefon: Hellerup 1088.

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Mærker og Dekorationsarbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

Magnus Almind,

statsaut. elektr. Installatør.

Strandvej 185. Telef. Hellerup 1808.

Lager af Lyskroner og Lømlamper.

Spejderlamper.

Elis Møllerup

Strandvej 169. Telef. Hellerup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolff. — Herwitz & Kattentid.

A. M. Hirschprung & Sønsøet n. n.

Frederiksborg-Divisionen.

1. Helsingør har paa Grund af Konfirmation og Paaskerferien kun afholdt en Øvelse i Broslagnings. Patruljerne har afholdt Øvelser og Møder. Troppen arbejder stadig paa at faa et Troppelokal.

1. Birkedale afholdt 15. Marts sin Fødselsdag. Om Eftermiddag var der Parade og om Aftenen Chokolade. Ved samme Lejlighed forlod Troppesfører F. Schiwe Troppen som Fører, paa Grund af et Forbud fra Rektor Engelsen (Troppsraadets Formand); stud. mag. Sotz tiltraadte som Fører, men maatte 3 Uger senere gaa af igen paa Grund af Militærtjeneste. Troppesassistent K. Lemvig-Møller fungerer indtil videre som Troppesfører.

Vestsjællands-Divisionen.

Ringsted Tropp. Troppen har haft en Mindetag. Ved en smuk Højtidelighed blev den af »Danmarks-Samlingsde-

skænkede Fane den 18. Marts indviet af Div.-Chefen Premierløjtnant Branner.

Troppen har haft ny Lejligheds-ugedturne. Under Skolens Lækningspaa Grund af Kulmangel fra 12.—17. Marts, i hvilken Tid St. Bened. Kirke hver Dag Kl. 1—3 var stillet til Raadighed for de Børn, der ønskede det, medvirkede Troppen hver Dag med 10—12 Spejdere ved at assistere Fræsten og de tilstedeværende Lærere og Lærere under Ordning og Opsyn. Vejledning, Bogudlån m. m.

Fyens-Divisionen.

Divisionen afholder Foraarsturnering i Odense fra 4. til 6. Maj.

Proportionerne er følgende:

Frederik 4. Ankomst og indkvartering.

Lørdag 5. Enkeltmandsopgaver:

Stiftindtroppgave,

Brandmandsopgave,

Første-Hjælpsopgave,

Fræstation efter eget Valg.

Søndag 6. Patruljeopgaver:

Lejrlagnings,

Madlavning,

Lejrdretning,

Musik, Sang, Dans over Lejrbaal.

Faarborg Tropp. har faaet et Troppesraad bestaaende af: Birkedommer Hvas, Sparekassedirektor Frederiksen, Apotheker Johansen, Fabrikker C. C. Fensens, Doktor Slagemeier.

Svendborg. Troppen har særligt øvet Signalering og trænet til Foraarsturneringen.

Odense Tropp. har haft meget stor Tilgang af nye Spejdere.

Troppen har trænet til Foraarsturneringen.

Ringø Tropp. har i Paasken foretaget en overmaade vellykket Tur til Gislev. Troppen mødte overalt den største Gæstfrihed og Velvilje.

Troppen arbejder paa 2. Kl. Proven.

Nørrejske-Divisionen.

Thisted Tropp. Good-turne: Indsamlet ca. 60—70 Bøger og brugt Toj til Byens Asyl.

Nykøbing Mors. Troppen har af Byen faaet overladt en lille Lejlighed, hvor Troppen har Depot og Samlingsstue. For Øjeblikket afholdes under Læge Vogels Ledelse Kursus i Nødhjælp. 11. Marts Udrykning med Slæder og Hest til Legind Bakker.

9. April 29 Km's Marschturning med Teltslagnings og Kogning, desuden øvedes Korttegnings, Skattejagt m. m.

Randers Tropp. 9. April. En Patrulje foretog en Marchturning og teltede en Nat hos Proprietær Hansen, Brunsøgaard.

15. Marts. Natmarch med Bivouakering i en Pavillon i Terrænet omkring Over-Hornbæk.

Læge Kjølsted underviser Troppen i Iste Hjælp.

Midtjyske Division.

1. Aarhus. Søndag d. 25. Inspirerede Divisionschefen Troppen ved Brandbrand.

3. og 4. Patrulje paa Natmanøvre: Lørdag den 3. Marts Kl. 8 Aften stillede 3. og 4. Patrulje til Natmanøvre, Øvelsen fandt Sted i Aabyhøj med Omegn og varede ca. 2 Timer.

6. Patrulje: 1 Patruljen er gennemgaaet følgende: Korsignaturer, Morse, 1. Hjælp, Aarhus Bys Historie, hemmelige Tegns og Signaler lært, Baaloptrædning og Kast med Redningsgreb, Vindskærm, Spejderkorpsets Distinktioner, 4 km. Løb, Stopning og Splejning. Desuden har Patruljen haft en Øvelse med en anden Patrulje. Patruljen har i Marts Maaned ført Troppens Stander.

Desuden har Patruljerne trænet til Foraarsturneringen.

2. Aarhus Tropp. Troppen tæller 14 Spejdere, som indtil Sommerferien Slutning faar en saadan Uddannelse, at de kan optage som Patruljeførere og Korporaler. Troppen modtager inden den Tid ikke Rekrutter. Efter Sommerferien søger den saa mange Rekrutter, at den kan oprette 3 à 4 Patruljer, og den har da den store Fordel at kunne besætte Posterne som Patruljeførere og Korporaler med uddannede og veltrænede Spejdere, der kan lære fra sig.

Divisionschefen overværede den 4. Marts Træningen til Turneringen, saa Splejning, Bokning, Kast med Redningsgreb o. s. v.

1. Hinnerup. Troppen, der er oprettet d. 30. Januar 1916 er en udpræget Skoletropp og har som Følge deraf mange Fordele. Dens Fører er Lærer ved Skolen, og dennes Bestyrrelse er interesseret og energisk Medlem af Troppsraadet. Troppen kan benytte Skolens Lokaler o. m. a.

Troppen har ca. 25 Spejdere, fordelt i 3 Patruljer.

1. Horsens Tropp. Troppen har ca. 30 Spejdere, fordelt i 4 Patruljer.

Søndag den 18. Marts inspirerede Divisionschefen Troppen. Ved en Parade i Ridehuset fik Troppens tidligere Fører, Urmager C. F. Holm overrakt Divisionsens Fortjenstmønt i Sølv, som en Anerkendelse af hans Arbejde og Interesse for Troppen.

For 4 Kroners maanedlig Leje har Troppen i en Baggaard lejet et middelstort Værelse med Bjælkeloft, Cementgulv og Kalkeløve. Troppen har allerede indrettet det baade godt og praktisk med Hylder til Teltene, Knage til Kogekar, Opplagstavle, Bord med forskellig Spejdermaterie o. s. v.

Troppen har nu udsendt i Nr. af sit eget Blad, der bærer Navnet »Spejderbladet».

1. Silkeborg har den 27. og 28. Marts

afholdt en Spejderfest, der til Troppens Kasse gav et Overskud af 138 Kr.
De tre faste Patruljer deltog i Turneringen ved Hørsens.

Sydjyske Division.

1. Ribe Trop. Som tidligere meddelt havde Troppen den 25. April Konkurrence. Ribe vandt den udsatte Faneplade.

Alle Troppene i Divisionen træner til Turneringen.

Bornholms Division.

Rønne 1. Trop. Troppen har haft Troppesøvelse den 11. Febr.: Jagtagelsesøvelser og den 18. Febr.: Terrænlege i Blykøbe Plantage samt i ugentlig Møde

i Tropslokalet, hvor der er øvet Sang og Theori til Prøven til Mobiliserings-spejdere I og II. Lørdag den 10. Marts havde Spejderne en Sæstetur paa St. Torv i Rønne for at samle Gaver ind til ensomme gamle; saa fik vi lavet nogle Prospektkort, som vi har solgt

omkring i Byen til Fordel for Indsamlingen, som gav ca. 94 Kr.

Søndag den 4. Marts kom Tropsførereren forbi Købmand Sillehoveds Ejendomme og oplagde her, at Vandet drev gennem Loftet ned i Sæbehusets Butik og i Biograftheatret. Spejderne blev straks alarmerede, og da Ejeren og hans Frue var fraværende, sendte Tropsførereren Bud efter en Vandmester, fik fat i Nøglen til en tom Lejlighed oven over Biografen, hvor Vandtroet var sprunget, og fik Bud efter Damerne i Sæbehuset. Spejderne øste først Vandet ud fra I. Sal og blev derefter sat i Gang med at faa Vandet ud af Biografen. Direktøren var meget glad for Hjælpen og inviterede Troppen til Forstilling om Onsdagen samt overrakte Tropskassen en Pengesgave.

JEG VIL FREMAD

LIDT OM DR. SWETT MARDEN OG HANS SIDSTE BOG

Husker du din Barndoms skønne Eventyr om den tapre og modige Kongesøn, der kæmpede og overvandt alle Farer og Hindringer, fældede den frygtelige Troldmand og befriede den dejlige Prinsesse, der holdtes fangen i Slottet . . . eller om den fattige, unge Mand, der drog ud i Verden og led Trængsel og Nød, men dog altid havde Sind til at hjælpe den gamle, svagelige Kone, han mødte paa sin Vej, og som pludselig aabenbarede sig for ham som Lykkens gode Fe?

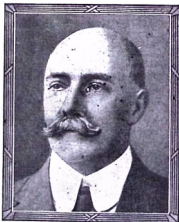
Husker du, hvor lyst og straalende Livet dengang laa for dig? Der var et Skær af Eventyret over det, og du vilde slet ikke have fundet det saa særligt overraskende, om Lykkens dejlige Fe pludselig havde staaet foran dig og vinket dig med ud til Kamp og Eventyr i den store Verden.

Men nu?

Du tror ikke paa Eventyret mere, du er ved at begynde at blive en rigtig, voksen Mand, synes du, og der er saa mange praktiske og dagligdags Ting, der optager dig og lægger Beslag paa din Tid.

Og dog er selve Eventyret om dig og i dig, og paa alle Gadecorner vinker Lykkens gode Feer ad dig, for at du skal følge dem ud i Eventyret . . . men du ser dem ikke, fordi de taler og ser ud som ganske almindelige Mennesker, og du mangler Fantasi til at forstå dem og deres Vink, og hvad det alt sammen betyder for dig.

Jeg skal præsentere dig for een af disse Lykkens Feer, een af de aller

Swett Marden

prægtigste, du kan ønske dig, og du skal tro mig, naar jeg siger, at hvis du slutter et varmt Venskabsbånd med denne Fe og nøje lytter efter og overvejer alle de Raad, hun giver dig og saa for Alvor sætter alt ind paa at handle derefter, saa vil hun med usvigelig Sikkerhed føre dig ind i Eventyrets Verden, ind i Virkelighedens Eventyr, der er langt mere blændende end det i Børneboerne, der engang begejstrede dig.

Denne Fe er en Mand, en amerikansk

Doktor, Swett Marden hedder han — i hans Hjemland læses hans Bøger i Millioner af Eksemplarer, og i de senere Aar er han blevet berømt over hele Verden.

Overalt i Verden har alle Nationers bedste Mænd kappedes om at hylde ham og lægge deres Beundring og Begejstring for Dagen, og den Del af Ungdommen, der er noget ved, har tilføjet sig hans Bøger og hans nye Tanker med Iver og Interesse.

Hele Swett Mardens Produktion kan samles under Titlen »Jeg vil fremad«, saaledes som ogsaa een af hans Bøger er kaldet i den danske Oversættelse — vi skal i en senere Artikel beskæftige os dermed.

Her skal blot gives en biografisk Skitse af Dr. Mardens Liv, som findes i hans sidste Bog, der er udkommet herhjemme, »Vi unge Mænd« (E. Jespersens Forlag), og en kort Omtale af denne Bog.

Swett Mardens Livshistorie.

Orison Swett Marden er født i Thornton, New Hampshire, omkring 1850. Hans Moder døde i en Alder af 22 Aar, da han var 3 Aar gammel. Kort Tid efter hændte det, at Faderen, Louis Marden, medens han var i Færd med paa alle Bre at undersøge en byrte Bjørnefælde, ved et Uheld kom til at springe denne og derved forarsagede, at en Bjælke, stor nok til at knuse en Bjørn, faldt ned over ham. Ved overmenneskelige Anstrængelser

lykkedes det ham at arbejde sig ud fra den. Han var alene i Skoven, 4 Mil fra det nærmeste Hus. I maanedsvis drevs der ved ham under stadiet smærter for sine Børn fra tidlig Morgen til sen Aften, og efter at have overdraget dem til en Nabos Omsorg, bukkede han under for sine Lidelser, kun 34 Aar gammel, i Aar efter Hustruens Død. Orison blev sendt i Tjeneste skiftet vis hos en Præst, en Smed og en Oplysmand, en Landmand og to Molere. Lang Arbejdstid, haardt Arbejde, som et elendigt Kost, en Seng, der trojedes enhver Beskrivelse, faa Forholdene og lidt Skolegang — saaledes slæbte han sig gennem sine trælsomme Drengear.

Da han var blevet 17 Aar gammel, bad han om Tilladelse til — saafremt han selv kunde tjene til Udgifterne derved — at komme paa »New London Academy, hans Forfædres her nagede ham det bestemt, men Drengen drog af Sted uden Tilladelse og blev der i flere Aar. Han gik kun langsomt frem, dels paa Grund af sine mangelfulde Forbindelser, dels paa Grund af at han maatte anvende saa meget Tid paa det Arbejde, hvorved han kunde tjene til Kost og Udvik. Men selv om det gik smaaet frem, slukkede dog ikke Årgærrigheden Gnist hos den forsmøgt og forlegne Dreng, trods de ugunstige Forhold blussede og voksede den til en ubetvingelig Lid, til en Mands urokkelige Livsmot.

Da han ikke længere var i Stand til at betale for sin Skolegang, tog han tilbage til New Hampshire Skovene, 12 Mil fra nærmeste Jernbanestation. Hans Stræben gik her ud paa at komme til at undervise i en af Distriktets Skoler, men da dette mislykkedes, lejede han en lille tidligere Skomagerbutik, der var bygget over en Bæk, og aabnede her en privat Skole. Han havde 12 Elever i et Værelse, der var 10-12 Fod lang, og hvis Gulv var uden den Beskaffenhed, at Drengene gennem dens Sprækker kunde fiske efter Elritser med bandede Knappeaale til Kroge. Denne Undervisning indbragte Swett Marden 12 Doll. om Maanedet og skaffede ham senere Ansættelse ved offentlige Skoler, i hvilke han underviste i en Aarække.

Faa sin 21aarige Fødselsdag gik Orison Swett Marden til sin Forfædres og forlangte sin Arv udbetalt. Da han ikke kunde faa ham til at rykke ud med mere end knap en Tiendedel af, hvad Faderen havde efterladt ham, prøvede han ad retslig Vej at faa sit fulde Tilgodehavende, men uden Resultat. Imidlertid besøttede han uforknyttet dog at studere og tog til New Hampton Institute i New Hampshire, 24 Mil borte. Her lykkedes det ham, ved i sin Fritid at udføre alle Slags ubehagelige Smaaarbejder, at tjene til et toaars Ophold. Han tog flere Præmier i Akademiet, og i 1874 fik han

sin Studentereksamen med første Karakter og Udmærkelse. Efter at have taget Filosofikum ved Boston Universitet i Septbr. 1874, fortsatte han sine Studier, og i 1877 tog han en af de fineste Kandidat-Eksaminer, der var taget fra dette Universitet. Efter to Aars Forløb blev han tillige cand. mag. Der efter læste han ved Howard Universitetet i Septbr. 1878, fortsatte han sine Studier i medicinske Afdeling og blev tiltrøst for det dobbelte Arbejde Kandidat i begge Fag.

Nu rejste Dr. Marden til Europa, hvor han gav sig god Tid til grundigt at sætte sig ind i andre Landes Skikke og Forhold. Da han efter vendte til bage til Amerika, var han i adskillige Aar optaget af Forretningsvirksomhed og samlede sig en betydelig Formue, han imidlertid atter mistede, dels ved Brandskade og dels ved uheldige Spekulationer.

Den samme Ildbrand tilintetgjorde Manuskriptet til et Værk, paa hvilket Dr. Marden havde arbejdet i aarevis. Han gav sig imidlertid straks til at skrive Bogen paany, og faa Aar efter forelaa hans første Bog betitlet: »Pushing to the Fronte (»Jeg vil fremad«), som opnaaede et uhyre Salg (over 2 Millioner), idet den er udkommet i næsten et Hundrede Udgaver i forskellige Lande indbefattet Japan, hvor Bogen blev optaget som en Lærebog i baade engelske og japanske Skoler.

»Rising in the world, derpaa: »Cheerfulness as a Life Power« (»Vær glad«), »Character, the Grandest Thing in the World«, »The Hour of Opportunity«, »Elements of Business Success«, »Winning outs«, »An Iron Will«, »Economy«, »Flow They Succeeded«, »Talks with Great Workers«, »The Young Man Entering Business«, »The Making of a Man«, »Choosing a Career«, »The Power of Personality«, »Success Nuggets«, »Every Man a King«, »The Optimistic Life«, »He Can Who Thinks He Can«, »The Miracle of Right Thoughts«, »Gating on«, »Be good to yourself«, »Self Investment« og endelig »Peace, Power and Plenty«.

Det særlige Budskab, som »Peace, Power and Plenty« (»Glæde—Magt—Overflod«) bringer os, er at Mennesket ikke behøver at være et Offer for sine Omgivelser, men kan gøre sig til Herre over dem; at enhver kan skabe sine egne Forhold, danne sine egne Livs vilkaar. Den læser, at den legemlige Tilstand svarer til den sjælelige — til Tanken. I samme Aand som denne Bog er »The Miracle of Right Thoughts« (»Din Tanke — din Skæbne«), idet begge disse Bøger hævede det Sandhed, at: »Saaledes, som et Menneske tænker, saaledes er hans«.

Disse to Bøger bragte »de nye Tan-keres Lære til Europa, og deres videnskabeligt underbyggede Teorier om den menneskelige Tankers Magt blev

modtaget med den største Undren og Begejstring overalt. Disse Bøger er blevet en Aabenbaring i alle de Lande, hvortil de er naaet; de læses af Hundreder tusinder i alle Samfundslag, og end ikke »Jeg vil fremad« har grebet og omformet Mennesker som »Glæde—Magt—Overflod«.

I 1913 skrev Dr. Marden sine fire »Kraft-Bøger: »The Joys of Living«, »The Exceptional Employee« (»Hjælp dig selv«), »The Progressive Business Man« og »Training for Efficiency« (»Vi unge Mænd«). Disse Bøger giver nye, letfattelige og let anvendelige Anvisninger til Selvudvikling af ens Evner og Dygtiggørelse til Livets daglige praktiske Arbejde med Stræben med de højeste Maal for Øje. I 1914 udkom: »I had a Friend« og »Hints for Young Writers«.

Dr. Mardens Liv er to Kendsgerninger klart belyst gennem Eksaminer: For den, som vil frem, eksisterer der intet Næderlag; og det højeste Arbejde, et Menneske overhovedet kan hellige sin Tid og sine Evner, er ved sit Eksempel som ved sin Personlighed Magt at sprede Lys over sine Medmenneskers Liv.

»Vi unge Mænd.

I denne Bog skildrer Swett Marden i 40 smaa, interessante Kapitler den Vej, der fører den unge, virkelystne Mand fremad til de store Poster i Livet — saa at sige ind i det virkelige Livs Eventyr.

Kom med alle de Indvendinger, du vil, Swett Marden gendriver paa hundrede Maader dine Undskyldninger.

Livets Eventyr ligger og venter paa alle, siger han, og han viser det saa klart og indlysende, at enhver, der vil sætte sig grundigt ind i hans Lære, Tanker og hele Metode, maa kunne drive det langt videre, end om han aldrig havde læst denne Bog.

Du skal betragte det som en Lykke, at du her i Livet har truffet en Mand som Swett Marden — hans Bøger og prøv at handle efter hans Raad.

Hvem ved, om ikke netop han skulde blive dit Livs Lys Fe?

Torben Frederiksen.

Kajakker og Paaahængsmotorer

BEVERE

Aage Stockholm

Svejlgaardvej 25, Hellerup. Telt. H. 1465

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDERIKSEN)

I Onkels Studere- værelse.

Hvad Faglitteraturen betyder for din
Fremtid.

Et voldsomt Uvejr havde afbrudt
Knugets og Onkel Arthurs hyggelige
Passar i den gamle Professors Studere-
værelse.

«En hel Time havde de tilbragt sam-
men paa Vandring gennem Literaturens
for Knuad ganske ukendte Egne. Saa
tørre og døde havde disse Tusinder
af gamle Boger i Onkels Studerværelse
altid forekommet Knuad, saa kedelige
og uinteressante alle disse Reolernes
lange Rækker af falmende Bøgerikke.

I Lobet af een eneste Time var de
forvandedt i en levende, broget og
vidunderlig sken Verden for ham. Der
gik Onkel Arthur rundt mellem Reo-
lerne og tog den ene Bog ud hist den
anden her, og hver eneste een var en
lille Verden for sig, fuld af en Størhed
og en Skønhed og et Liv saa broget
og rigt, at Knuad havde siddet ganske
stille og hørt til en stor, rundrodet
Øjne som en lille Baby paa det første
prægtige Eventyr, der bliver fortalt.

Nu stod de henne ved Vinduet, Knuad
og Onkel Arthur, og betragtede Uvejret,
som drog forbi, tilagende i Voldsom-
hed og Ubhøje for hvert Minut.

Det ene Lyn prægtigere end det an-
det skær gennem Himmelen efterfulgt
af lange, larmende Brag, som var det
Bjærgkæder, der revnede og styrtede
sammen derude i Mørket, og dobbelt
uhyggefuld i Stilheden mellem Torden-
bragene Regens Fisker mod Rude-
ne. Knuad følte sig saa lille og svag
midt mellem disse vældige Kræfter,
som hvad Øjeblik det skulde være,
kunde faa de solide Mure til at ramle
sammen som et Korthus for en lille
fing.

I gamle Dage, begynde Onkel
Arthur, «broede man, at Tordenens Rullen
var den Lyd, der frembragte, naar
Odin i sin Vogn kørte forbi oven over

i Himmelen. I vore Dage ved vi, at det
er elektriske Udladninger, og vi kender
og bruger den nyopdagede Naturkraft
i vidt Omfang — men jeg siger dig,
Knuad, at før eller senere, maaske al-
lerede i din Tid, vil det ske, at Men-
neskene henter selve Lynet ned fra
Himmelen, for at lade det arbejde for
sig paa tusind forskellige Maader — det
vil drive vore Jærnbaner og Sporvogne
for os og føre de store Skibe over
Verdenshavens, det vil drive vore Ma-
skiner, baade de, der arbejder i Fa-
brikkerne, og de, der dyrker vore Ma-
skiner, det vil jage Natens Mørke ud af
vore Byer, lyse og varme vore Stuer...
saa du det Lyn der? — her hvor det
brager! — med dette ene Lyn gik der
maaske flere Kræfter tilspilte end 1000
Mennesker kan præstere i 10 Aar eller
hvad 100 Mennesker ikke kan saa i
hele deres Liv — tænk dig 100 Menne-
skers hele Liv fødes og dø i saadan
et eneste Lyn!»

De stod et Øjeblik tavse og lyttede
til Regndraabens Brisen mod Ruderne.
Saa fortsatte Onkel Arthur:

«Men vi smaa Mennesker gaar sej-
rende frem mellem de vældige Natur-
kræfter, der omgiver os, bevinger dem
en efter een og opnaar et mere og
mere fuldkomment Herredømme over
dem, tvinger dem til at arbejde og ud-
rette store Ting for os.

«Og hvordan?»

Ved Hjælp af Bøgerne, Knuad, ved
Hjælp af de Tusinder af dygtige og
kloge Menneskers Erfaringer, som Bo-
gerne fortæller os om. Literaturen kan
deles i to store Omraader: Faglitteraturen
og Skonlitteraturen.

For hele Menneskehedens Kultur og
alle Fremskridt danner Menneskenes
Bogskatte og særlig Faglitteraturen det
solide Grundlag. I Faglitteraturen op-
bevares al menneskelig Viden om alle
Ting i Verden, den fortæller os om
alle baade «levendes» og «døde» Ting
og om de vældige Naturdrifter og Na-
turkræfter, der holder alt i Bevægelse.
Faglitteratur — det er Resultatet af
Videnskabens forskellige Grene, saavel
fra Lægekunstens, Historiens og Filo-
sofens Omraader som fra Agerbrugets
Køvgavlens, Fiskeriets, Haandværkets
Handelens og Industriens Omraader.
Denne Literatur spænder fra Astrono-
mens Betragtning om Planeternes Baner
paa Himmelen til Opdrættens Ejere
med Vejledning i praktisk Kaninavl,
fra de store ophøjede til de smaa prak-
tiske Spørgsmaal.

Men Traaden gennem det hele er
Viden om Verden med alle dens store
og smaa Ting, Hændelser og Kræfter —
det er selve Livets Erkendelse.

Faglitteraturen er alle de Erfaringer
og nye Opdagelser, som de dygtige
Mennesker, der har levet paa Jorden
til skiftende Tider, har optegnet — saa
fortæller du vel, min Ven, at de Men-
nesker, der lægger Vejen gennem Bø-
gernes Verden i deres Ungdom, vil blive
langt dygtigere og klogere og stærkere end

de, der lader haant om Bøgens Lær-
dom. I vore Dage er det ikke saa
meget Almens Kraft og Kroppens Ud-
holdenhed, det kommer an paa for de
unge Mennesker, som vil frem i første
Række — nej, det er Kundskaab og
Kundskaab og Kundskaab, det drejer sig
om — det er ikke med Spaden og
Hakken men med Bogen som Redskab,
at man naar videst selv i det praktiske
Liv.»

(Fortsættes).

»Det blandede Blods Forbunde«

En brilliant Fortælling for raske
Drenge og Piger.

(Af den norske Forfatter Einar Spag;
Aschehougs Forlag 1916; 125 Sider).

Med Interesse og Glæde vil særlig
alle Spejdere læse denne lille Bog —
fordi den handler om nogle raske og
udmærkede Drenge og Piger, der lever
det samme kærlige Friluftsliv som Spej-
dernes og efter Love, som ogsaa findes
i Spejderloven.

»Det blandede Blods Forbunde« be-
staar af fire Drenge, som straks vilde
være blevet Spejdere, hvis der var
oprettet en Troop paa deres Egn — her
blot engang »Forbundets« Love:

Undertegnede medlemmer av »Det
blandede blods forbunde« sværger
forpligtig sig ved sit blod til at holde
disse love.

I.

Aldrig at svigte hinanden i liv og
død.

II.

At beskytte de svake og slaas for
det som er ret.

III.

At beskytte og være god mod alle
dyr, undtagen de som er rovdyr og
gjør skade.

IV.

Aldrig at la Nord- og Sørbysutterne
faa jagret eller tilhold i Buraasen.

At nedlægge i skatkrinene paa »Raad-
stenens« saa mange penge som vi kan
udnytte, og ikke røre dem for vi er
konfirmeret, og da sammen rejste til
Afrika for at drive jagt paa pelsdyr
og elefanter for stedtænderens skyld.
Underskrevet paa »Raadstenens« den
30de Juli.

Terje Brøtt, Gunnar Berg, Realf Sundt,
Leif Berg.

Navnene var skrevet med »en pind«
dyppet i Underskrivernes blandede
blod.

Disse fire Drenge bliver naturligvis
Førere for hele Byens Ungdom —
særligt tilbød af de kækkeste af Byens
Smaapiger, og særligt frygtet af Nord-
og Sørbysutterne, med hvem de ud-
kæmper gule Kamp.

Man kommer til at holde mere og
mere af denne lille Fortællings raske,
gode Drenge og kække, søde Piger og
bliver, da det hen imod Bogens Slut

ning truer med en afgørende Livs-Katastrofe for den bedste af alle Drengene, først over at se, hvor Vennerne og Veninderne slutter Kreds om ham.

Men ogsaa mange Voksne havde set, at den Dreng var det, til Trods for en Ubesejdhed, værd at tage en Tørn for — saa det kosa til en bitter Strid i den lille By, med Fresekampagne.

Og hvordan skulde det være anderledes: Drengene, der er kække og dygtige og lever efter saa gode Regler som nævnte, vil altid have mægtige Venner, der slutter Kreds om dem i Livets kritiske Øjeblikke.

»Fuglemanden«.

I Dyreværneforeningen »Svalens Aarskrift 1915, som vi vil anbefale alle, der interessere sig for Dyrebeskyttelse at anskaffe sig, finder vi følgende lille kunne Beretning om en af alle Tidens største Kunstnere rørende Kærlighed til sine vildte Medskabninger:

»Blandt Verdens største Skatte er de herlige Malerier og Tegninger af den italienske Maler Leonardo da Vinci, hvis Mesterværk »Mona Lisa« for nogle Aar tilbage blev stjålet fra Louvre men efter fundet og restatueret. Men i ved ikke, at denne store Kunstner var en udpræget Dyreven.

Naar han gik gennem Milanos Gader og kom forbi Fuglehandlernes Butikker, plejede han ofte at købe en af Fuglene og slippe den ud af den lille snævre Dør, medens han selv stod paa Fortovet med Ansigtet vendt mod Himlen, følgende Fuglens Flugt. Med Tiden blev det saa at sige hans daglige Vane, saa de Handlende tilslidst kaldt ham »Fuglemanden« uden at vide, at det var en af de mest berømte Kunstnere, ikke alene i Italien, men i hele Europa. Han var deres »Fuglemands«, Manden, der hjalp de Hjælpeløse, hvad enten det var en Fugl i et snævert Bur eller en fattig Mand eller Kvinde, de saa op til ham med en rørende Kærlighed.

Der er fortalt om den store Mester, at der ikke længe førered en lille Død, blev spurgt ham om, hvilke af alle de Æresbevisninger, han havde nydt, han satte mest Pris paa. Og han svarede, at det bedste, Livet havde givet ham, var Navnet »Fuglemanden«, under hvilket han var kendt af alle Handlende og Fattige i Milano.

Far Langben —

»En munter Fortælling for Pigeboerne.
(Af Jean Webster; oversat af Ellinor Kielgast; E. Jespersens Forlag).

Ja, dette er i Sandhed en munter Fortælling for Pigeboerne — den sundeste og bedste og morsomste Lektüre en ung Pige kan ønske sig.

Den handler om en amerikansk Rigmand og Asylbestyrersmedlem, der kommer til at interessere sig for et af Asylboerne, der har skrevet en saa morsom Stil og i den rettet saa sjældne stilistiske og humoristiske Evner, at han beslutter sig til lade hende nyde den

bedste Opdragelse og Undervisning, for at hun om muligt kan uddannes til Forfatterinde.

Den kenne og kvikke og evnerige lille Pige bliver anbragt paa en af de bedste og fineste Kostskoler, hvor al Hygge og Lüks bliver ødslet paa hende — nej, ødslet er ikke det rette Udtryk, thi hun udvikler sig her paa Livets Solskinsside med rivende Hast til en værdifuld og sjældent dygtig Samfundsborgerinde og ender virkelig som Forfatterinde.

Hendes Velgører har betinget sig, at hun skal forblive ukendt for hendes og at hun hver Maaned skal skrive til ham og fortælle om Livet, hun lever.

Af denne Samling Breve bestaar Bogen. Det mystiske, ukendte Væsen, som er Aarsagen til hendes Lykke, har hun kun en enkelt Gang paa Asylet set et Glimt af, idet han forsvandt ind i sin Bil, og det eneste, hun erindringer, er, at han havde lange Ben — derfor kalder hun ham i sine Breve stedse ved det munter respektløse Navn »Far Langbens«.

Hun aner ikke, at hendes ædle Velgører, som hun tænker sig som en rar gammel Hætte, er identisk med den ungdommelige, idealistiske Slægtning til en af hendes Kostskolekammerater — han som hun efterhaanden er kommen saa meget sammen med, som hun er kommet til at elske — og som tilslidst finder til hende og bliver hendes kære Ægtefælle.

Denne Samling kenne, smaa Breve fra en god og evnerig lille Pige, udgør en af de bedste Ungpigebøger, der er kommet frem i de senere Aar.

BOG-NOTER

De Bøger, vi anmelder, hverken være særlig mange eller behandles synderlig indgående, hvorfor vi næsten udelukkende lader Anmeldelser fremkomme af Bøger, som vi kan give vor bedste Anbefaling, og som vi gerne vil gøre vort til at vække Interesse for blandt Ungdommen.

Vi beder vore Læsere lægge nøje Mærke til de Bøger, der anmeldes, fordi de er nogle få udvalgte af det store Bogmarked, et lille Udpluk af de Bøger, som det vil være mest værdifuldt at anskaffe sig.

Særlig litterært interesserede

Læsere, der ønsker Kundskab om alt, hvad der fremkommer paa Bogmarkedet, vil vi anbefale det udmærkede og ansele Literatur-Tidskrift »Bogvennen« (Dansk-Norsk Literatur-Tidende), som udgives af Gyldendalske Boghandel.

Det bringer smaa, fikske Anmeldelser fra alle skandinaviske og de betydeligste udenskandinaviske Bøger. De betydeligste skandinaviske Bøger kritiseres af de aller bedste Anmeldere, og det bringer interessante Artikler om

Litteratur, Kunst m. m., Præmiegaader o. s. v.

»Bogvennen« udkommer hver 14. Dag og koster 25 Øre pr. Nr. Det kan bestilles hos alle Boghandlere og Bladhandlere eller gennem Postvæsenet i Danmark, Norge og Sverige for 1 Kr. 25 Øre pr. Kvartal, frigt tilsendt.

Tre amerikanske Forfattere.

Blandt amerikanske Forfattere er der særlig tre, som det vil være i aller højeste Grad lønnende for den ærgerrige og daadlytne Del af Ungdommen at have Opmærksomheden henvendt paa, nemlig Jack London, Sweet Marden og Frank Norris.

Fælles for dem alle er de hæftige Impulser til en intensere Villie, en mere ansæpnd Energi, større Krav til sig selv i Retning af Udholdenhed og Fuldkommenhed. Vdi forskellene paa mange Maader, hvor især originale og ejendommelige Skribenter, er de dog alle Livs-Intensitetens, Kraftsansens og Strykedofuldens Profeter.

Vi skal i de kommende Hæfter beskæftige os en Del med disse Forfattere, deres Produktion og deres Mission. Andet Sted i dette Hæfte gives en kort Skildring af Sweet Mardens Liv og en Omtale af den sidste af hans berømte Bøger, der er oversat paa Dansk: »Vi unge Mænd.«

Ny Brevkasse!

Vor Tegner, Hr. Axel Østrup, har i stor Misløjelse med Brevkassen, vi »ophængte« i sidste Hæfte, sendt os ovenstående — en del ikke nydelig. Vi synes blot Hr. Østrup har hængt den lovlig højt op — og vi er tilbøjelig til at tro, at den lille Fyr paa Billedet er af samme Mening.

Erik P.: — Angaaende Deres Forspørgsel om Vejledning i de sidste Aars Bøger af Bøgers, henviser vi til Rubrikken »Bog-Noter«.

Porta minor: — »Spejdedigte« la, hvorfor ikke? Vi vil med Fornøjelse modtage nogle smaa, fikske Spejdedigte — men læg vel Mærke til »smaa« og »fikske«!

B. D. Leerbech's Eftf.

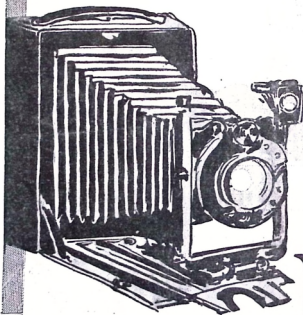
Ekipering til Drengene og unge Herrer. Reglementerede Marineudrager.

Grundlagt 1846.

Holmens Kanal 22. Telf. Byen 3333

Illums

ny Special-Afdeling for

Lad Illums Foto-Afd. ud-
føre Arbejdet (Fremkaf-
delse og Kopiering efter
nyeste amerikansk Me-
tode) og De vil faa
Glæde af Deres Billeder.

FOTO-

APPARATER OG TILBEHØR

Specialitet:

FINE FOTO-APPARATER
i Vestelomme-Format.